

A woman with dark curly hair, wearing a grey headscarf, a blue long-sleeved top, a colorful striped skirt, and a beaded necklace, stands in a desert landscape with rolling sand dunes under a blue sky. The image is framed by a large, irregular blue shape with organic, wavy edges.

ענה דודי ואמר לי
קומי לך רעיתי יפתי
ולכי לך:
כי הנה הסתיו עבר
הגשם חלף הלך לו:
הנצנים נראו בארץ
וקול התור נשמע
בארצנו:
התאנה חנטה פגיה
והגפנים סמדר
נתנו ריח. קומי לך
רעיתי יפתי ולכי לך:
(שיר השירים ב 10.13)

אחריו אלך

דיקלה אשרת ניקולס

אחרֵיך אלך

כל הזכויות שמורות

diklajerusalem@icloud.com

עוצב על ידי

The Hei
Hispanic Agency
inc.

www.theheihispanicagency.com

התוכן

4	אחר־אלך
6	לא לנו כי לך תן כבוד
7	אני משיב כבראשונה
7	ושלמתי לכם על כל השנים
14	הבטחת אלוהים איתנה
15	חזק את השארית
18	כתר מלוכה
19	אדוני מציל מצרה
21	מה אלוהים חפץ
24	המצוה הגדולה ביותר
26	משל על החיטים והעשבים הרעים
18	אישה חוטאת מובאת לפני ישוע
33	והיה העקב למישור
36	בקשה ומענה
37	חלומות וחזיונות
40	שכן ארץ ורעה אמונה
42	מים זורמים לקראת השנה החדשה
45	ותדעו את האמת
52	מה זאת אהבה?
53	המאבק הטוב
54	להחיש אותו
60	אהבת אדוני לעמו

אחריו אלך

כתבתי הרבה במהלך השנים, כל התגלות כל דבר כעדות, ולא מעט. יש כל כך הרבה להעיד על טובו. וזה נכתב על מחברות שנערמות להם, בארון. יום אחד אני מתעוררת ושומעת פסוק.

באר על הלוחות, וחשבתי הנה הוא שם על ליבי לכתוב עוד ספר, להוכיח את אהבתו וחסדו בפני כל עם ואומה, וכל עוד אני פה, זה למטרה אחת, לבנות את מלכותו, פה עלי אדמות. לא מעט פעמים שעברתי קושי, רציתי לוותר, סבבתי סביב עצמי, לא רציתי לראות כאב. היום אני מעריכה כל כאב, שדרכו אני יכולה רק לגדול, להתחזק וללמוד, אנחנו לא מה שהיינו פעם, אלא צועדים קדימה כל הזמן. כאשר אנחנו נכשלים, הוא נאמן וצדיק לסלוח, מה שהכי כואב זה התוצאות, של מה אנחנו יודעים לא לעשות, ועושים.

אני אישית מתפללת יום יום, הגעתי לידי הבנה, ואבחנה עמוקה יותר, מה זה לא לשמוע, ולבקש מאלוהים, לתת לנו לשמוע ולראות, וכן לפעמים זה כרוך בהקרבה אז מה? לדעתי גררנו את עצמנו יתר על המידה, עם מה שסובב אותנו ומה שנח לנו, ולא חשבנו על מה שהוא עבר בשבילנו, שנוכל לחוות חיים שמחים, ומבורכים פה, ולראות אותו פנים אל פנים. אני כמובן נותנת עדות על עצמי, כי שנים פעלתי בצורה עצמאית, וזה לא הניב תוצאות טובות.

משום שלהיות אדם עצמאי, זה אדם שמחליט לעצמו, ולא שואל את אלוהים מה רצונו, זה הרבה משתייך לכאב מהעבר, אבל גם הרבה גאווה וחמדנות, העולם משתנה מהר, כולם פתאום לומדים, רוצים להצליח, והעולם תלוי בכסף של עצמו, ופתאום גם אנחנו המאמינים מתעורר בנו משהו דומה, כדי להראות שגם אנחנו טובים, אבל אלוהים לרב חושב אחרת לגמרי, ובמה שקשור למאמיניו. יש לו תכנית שמושגת על בחירה, ושנהיה עדות, לשמו. על כן ברגע שאנו מכניעים את עצמנו, משם באה התגלות לניתוב דרך, ברגע שאנו מניחים הוא מרומם, וממלא אותנו בשמחת מבוקשנו.

אלוהים עונה לתפילות, ועל כך יש לי להעיד כי חסדו, הוא מעבר, לדברים שאנו עושים, הוא מסתכל על היעוד שלנו, לעיתים אנו סוגרים לעצמנו דלתות בפנים,

אבל הוא לא משתנה.
האהבה העזה שלי אליו, היא הידיעה שהוא לא משתנה, ובזכותו אני חושבת כל כך
אחרת ממה שחשבתי פעם.

לאחר שקבלתי מענה מסוים לתפילה, ציפיתי לצעד הבא שיבוא, כדי ליישם את
המענה, המבורך, לפעמים אנחנו רוצים מיד, והוא אומר לחכות.

תשובת ה" לחבקוק

על משמרתי אעמדה ואתיצבה על מצור ואצפה
לראות מה ידבר בי ומה אשיב על תוכחתי; ויענני יהוה ויאמר כתוב חזון ובאר על
הלוחות למען ירוץ קורא בו: כי עוד חזון למועד וייפח לקץ ולא יכזב אם יתמהמה
חכה לו כי בא יבא לא יאחר: הנה עפלה לא ישרה נפשו בו וצדיק באמונתו יחיה.
(חבקוק ב" 1.4)

לאחר מענה לתפילתי קבלתי את הפסוק פעמיים, יש בזה משהו כל חזותי כל כך
אמיתי, ושופע התגלות, ויישום מה צריך לעשות כדי שנוכל להבין את הדברים כפי
שאלוהים רואה אותם, ומה הוא מצפה מאתנו לעשות.
ראשית תוכחה, מה אנו צריכים לשנות, יש חסד יש מענה לתפילות, אם אנו רוצים,
שהמענה לתפילות ימשיך להיות פעיל בחיינו, אנחנו צריכים, להכניע את עצמנו,
וללכת אחריו.
הוא מוכיח אותנו, שנוכל להנות פה עלי אדמות מהארץ המובטחת, להתגשמות,
ולא ללכת לבד לשמים ולהיות אתו, אלא להביא אתנו כעדות הרבה, אבודים
למלכות.

ללא תוכחה, ותצומת לב לתיקון, אנחנו עדין נמצאים במצב, תקוע למרות שיש
הרבה דברים שאנחנו כבר יודעים לעשות, לרב התוכחה היא זו שמשנה אותנו,
ואל לנו להתעלם ממנה, באחרית הימים ובתקופה שכזו, היא מגיע מהר יותר וללא
דחיה מוקדמת. הוא לא מוותר לנו על כלום משום שהוא יודע כמה הזמן קרוב,
וכמה חשוב לו, שלא יאבד איש, וכן שלא נאבד את הברכות.
חבקוק אומר שהוא עמד על המשמר הוא לא סטה, הוא היה קשוב, לשמוע מה יש
לאלוהים להגיד, הוא הבין שיש לאלוהים תכנית עבורו, יעוד. וכן הוא משתמש בבני
אדם, לאחר שעמדו ברצונו, ואלה שהוא אוהב הוא לבטח מייסר, ויש הרבה חסד.
ואז אנו רואים תמונה מלאה, וברורה שאנו נכנעים לתוכחה, ומשתנים דרכה.
אם נתלה מסגרת על הקיר, ללא תוכן, לא תהיה לזה משמעות, התמונה או הציור,
או מה שכתוב נותן לנו איזה תובנה, מסוימת, שמביאה אותנו להתרגשות כזו, כמה
זה יפה וזו הסיבה שתליתי את התמונה הזו על הקיר, אלוהים הוא בתוך התמונה,

שלנו הוא מתחיל מחדש, דרך ישוע שזו בריאה חדשה, עם עליות ומורדות, ושינויים, כמו פאזל, לפעמים החלק לא מתאים, כי אנו לא בוחרים נכון, ולעיתים כן, כי החלטנו לבחור נכון, זה פאזל גדול, וכרוך בו הרבה עבודה, משותפת אתו יחד, בסוף יש פרי משום שאנו רואים את התמונה השלמה, כמו סיפור מסעות ההלך. ככה אלוהים עושה לבחיריו, עם הזמן הם מתחילים להבין, הוא לא מרפה, למרות שאנחנו לרב סוטים, מהדרך, הוא מעורר את הכמיהה שלנו לשוב אליו, ללכת אחריו, ובלעדיו אנחנו מרגישים פשוט שום דבר. האהבה שלו לא מוותרת למרות שלנו זה מרגיש קשה. התלות שלנו מתחזקת יותר ויותר בו, בידיעה שרק הוא יכול להשלים, את מה שהתחיל, זה כמו בתחילת הבריאה המסגרת ריקה, ואלוהים בורא, ורואה כי טוב.

אז באה השחיתות החטא, ומפילה הכל. כל הכתובים מתחברים, בבראשית ועד ספר ההתגלות, בצורה כל כך מסודרת, ובונה פאזל שמתחבר לאיטו, והראיה הברורה פתאום שאלוהים לא משתנה, ותמיד יש לו תכנית חלופית, איך להציל את העולם מהחושך הקים שהוא נמצא בו.

יש מעברים לא פשוטים, במהלך החיים, לפעמים זה כאב על כאב, שלא נראה שיש לו סוף, אבל גם שמחה, של ברכות, אבל התהליך הזה עושה אותנו, יותר איתנים ויותר חזקים, אנחנו לא אנוכיים כפעם, אנחנו לומדים לאהוב כמוהו, לבקש להיות בשיעור קומתו, פתאום שבא משהו לא צפוי אנחנו לא מופתעים, משום שאנו מורגלים, ויודעים שהוא הפתרון לכל בעיה שתבוא.

לאורך זמן לא מועט, חיפשתי דרך להראות לעולם ולכלל המאמינים, בגוף המשיח כמה טובה אני, ואכן אלוהים נתן לי הרבה מתנות, אבל לא אתגאה, משום שהכל ממנו והכל לכבודו.

מיצירות ילדות ובטרם גוחי מבטן, הוא יעד אותי במתנת היצירתיות, וזה הוכיח זאת עם השנים, מוסיקה כתיבה וציור, יצירה, זה בעצם משהו שאתה מפתח, וזה גודל באם אתה מתמיד, ובוחר להכנס בבטחון, ובאמונה, ליצור ולא להסס, כי גם משם באה התוצאה.

אך גאווה תפסה מקום בחיי במודע או בתת מודע, או דחיה, היו דברים חסרים, שהיו זקוקים לשינוי בתוך נפשי ולריפוי, אך ריפוי לא בא אם לא מבקשים. ואז אנחנו כמסווה, למרות שאלוהים יודע מנסים להראות לאנשים, כמה אנו טובים, אך בסופו של דבר, גם זה מתגלה, ולא מניב תוצאות כמצופה, ואנחנו תקועים ולרב לא מבינים למה.

זה נגמר יום אחד הכל מתגמד, כל מה שחיפשנו, בשביל עצמנו, לא קים יותר, כי רק ליושב על הכיסא מגיע את כל הכבוד.

ברגע שהוא לימד אותי להכניע דברים, וללכת אחריו בלב שלם, דברים התחילו לקום, ולהתעורר בי, הברכות כל מה שאי פעם בקשתי חזרו אליי, ולא חסר לי דבר.

אני משיב כבראשונה

הנני עושה חדשה עתה תצמח הלא תדעוה אף אשים במדבר דרך בישימון
נהרות תכבדני חית השדה תנים ובנות יענה כי נתתי במדבר מים נהרות
בישימון להשקות עמי בחירי עם זו יצרתי לי יספרו תהילתי
(ישעיה מג 19.21)

כי לא נפל דבר מכל הדבר הטוב אשר דבר אדוני:
יהושוע בין נון הנמנה על משרתי אלוהים, זמן קצר לפני לכתו, נותן לבני ישראל
מילות עידוד, להבין כמה הוא טוב.

והנה אנכי הולך בדרך כל הארץ וידעתם בכל לבבכם ובכל נפשכם כי לא נפל
דבר אחד מכל הדברים הטובים אשר דבר יהוה אלוהיכם עליכם הכל באו לכם
לא נפל ממנו דבר.
(יהושוע כג 14)

ושלמתי לכם על כל השנים:

ובני ציון גילו ושמחו ביהוה אלוהיכם כי נתן לכם את המורה לצדקה ויורד לכם
גשם מורה ומלקוש בראשון : ומלאו הגרנות בר והשיקו היקבים תירוש ויצהר:
ושלמתי לכם את השנים אשר אכל הארבה הילק והחסיל והגזם חילי הגדול
אשר שלחתי בכם: ואכלתם אכל ושבוע והיללתם את שם יהוה אלוהיכם אשר
עשה עמכם להפליא ולא יבושו עמי לעולם וידעתם כי בקרב ישראל אני ואני
יהוה אלוהיכם ואין עוד ולא יבושו עמי לעולם:
(יואל ב 23.27)

באם אנו הולכים אחריו הוא ימלא אותנו בכל הדברים הטובים.
דברים מדהימים יקרו ואכן, קוראים הרבה ניסים למאמין, אך בעיקר והכי חשוב
ללמוד לשמוע, משום שאמונה מתחזקת, דרך שמיעה, וכאשר אנחנו שומעים אנחנו
גם מאוד סמכותיים.

בעבר הלא רחוק, הייתי אדם מאוד מוחצן, שצריך לומר משהו, חייב להביע דעה,
אך הרבה מין הדברים שאמרתי, לא היו צריכים להיאמר, והכתובים אומרים כמה

חשוב לדבר כמה שפחות, ואם אין לנו משהו חשוב לומר עדיף שלא נאמר כלל. דברינו צריכים להיות מעטים ואם יש צורך אז, הם צריכים להיענות בחכמה. זה שוב איזה מין תמונה של אני פה, אתם רואים אותי, אולי משום העבר, שנדחיתי, אך הפצעים הגלדו, ואולי היו חולפים מהר יותר, אם הייתי נותנת לאלוהים לפעול, ולא לתת לזה לגדול ולהתחזק בי. מצאתי את עצמי נלחמת עם אלוהים לא מעט, למרות שידעתי שהוא תמיד מולך, ותמיד ינצח.

הנושא הזה מביא אותי לישיעה הנביא, הוא אהב את אדוני ורצה לשרתו. אך הוא עצמו ידע כמה שינוי הוא צריך לעשות, באדם הפנימי, משום שהוא היה מאוד מעורב בסביבה חשוכה, וחוטאת.

אלוהים לעולם לא הפר את הברית והייתה לו תכנית ברורה וחתומה איך להשיב את עמו הביתה. למרות כל מה שהם עשו, כמה הם חטאו, הוא הבטיח ששייב אותם כבראשונה, ולא מעט דורות ולא מעט שנים הוא שולח נביאים לדבר אל העם, יש הנכונים לשמוע אבל אם נסתכל על זה, לא מספיק חוזרים בתשובה, להיפך הם חיים בצורה חשוכה, ושופטים את כל התקופה שבה הם סבלו וחיו בגולה, ושואלים את עצמם איפה אלוהים היה, שהם באמת היו צריכים אותו. זה כואב לחשוב על זה כמה גם הלכו, אלוהים יודע, מי יבחר ללכת אחריו ומי לא. הרגליים שלי אמנם פה, כדי לסיים את השליחות שנקראתי אליה, ולקחת אחריות למציונות ודוגמא לשיעור קומתו, וליישם את הכל, בצורה הטובה ביותר, אבל פני נשואות לשמים, כאילו שאני כבר גרה שם, כי פה אין לנו מקום קבע. יש לי הרבה לכתוב על כל הדברים הנפלאים, שאלוהים עשה, ועושה יום יום, לעולם אעיד על טובו ואהבתו, עד ליום שבו הוא יאמר, תם ונשלם. הייתי יכולה אין ספור פעמים, לסיים במקום לא טוב, אולי אפילו להעלים פתאום, חסדו תמיד בנמצא.

**הייתי יכולה
אין ספור
פעמים, לסיים
במקום לא
טוב, אולי
אפילו להעלים
פתאום, חסדו
תמיד בנמצא.**

היו מעטים מהנקראים, שבאמת לא רצו ליישם את השליחות משום חשש לחייהם, אבל אלוהים נותן לאנשים את התפקיד שמתאים להם, והם לא יכולים לברוח, אלא לעמוד במשימה, בידיעה שהוא מבטיח שהוא לעולם, לא יעזב אותם, הוא יהיה איתם, ויוביל אותם, עד הסוף.

פסוק מוכר ומעורר השראה, זה מספר ישעיה בו ישעיה מנדב את עצמו לשרת את אלוהי ישראל. הוא לא חושב על דרך למלט את עצמו.

בשנת מות המלך עזיהו ואראה את אדוני יושב על כיסא רם ונשא ושוליו מלאים את ההיכל: שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד בשתים יכבה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף: וקרא זה אל זה קדש קדש יהוה צבאות מלא כל הארץ כבודו: וינעו אמות הספים מקול הקורא והבית ימלא עשן: ואמר אוי לי כי נדמיתי כי איש טמא שפתים אנכי יושב כי את המלך יהוה צבאות ראו עיני: ויעף אלי את אחד מן השרפים ובידו רצפה במלקחיים לקח מעל המזבח:

ויגע על פי ויאמר הנה נגע על שפתיך וסר עוונך וחטאתך תכפר: ואשמע את קול אדוני אמר את מי אשלח ומי ילך לנו ואמר הנני שלחני: ויאמר לך ואמרת לעם הזה שמעו שמוע ואל תבינו וראו ראו ואל תדעו; השמן לב העם הזה ואזניו הכבד ועיניו השע פן יראה בענייו ובאזניו ישמע ולבבו יבין ושב ורפא לו. (ישעיה ו 1.10)

אלוהים חפץ לשקם זאת מטרתו, מאז ומתמיד זה היה כך, כפי שכתוב בספר ירמיה אני ידעתי את המחשבות אשר אני חושב עליכם מחשבות שלום ולא לרעה לתת לכם אחרית ותקווה.

חזרה בתשובה היא מפתח חשוב להצלחה, ולהמשכיות עם האוהב אותנו. כאשר אנו לא נכונים לתת דין וחשבון נפש על מעשינו, החסד חדל להיות חסד, ואנו פותחים דלת לאויב, לעשות בנו כרצונו.

אך נמיכות רוח וענוה, היא המפתח לתקווה חיה ואמונה חזקה, למרות שדברים עדין לא התממשו בחיינו, אנו יודעים שדברים נפלאים יבואו. הרבה פעמים בחרנו בעצמנו, ואז באו תוצאות שלא ציפינו להם, אבל אלוהים לעולם לא חדל, להפציר בנו, ולעורר בנו חזרה בתשובה, על כל המעשים שעשינו. החזרה בתשובה היום יומית מטהרת אותנו, ומפיחה בנו חיים, אל לנו לוותר על זכות שכזו, לשוב לאלוהי השמים שתמיד חפץ בטובתנו, הוא לא נגדנו, אלא לטובתנו.

היו מקרים לא מעטים בהם, דברים קראו שהיינו מאוכזבים מהם, שחשבנו בבשר לפחות שלעולם לא נגיע ליעוד ולמטרה שנקראנו אליה, כי פעלנו על פי ההגיון שלנו. איבדנו תקווה, זה קרה לי לא מעט. אלוהים פותח את עינינו לראות, שלא נהיה כאנשים מתים מהלכים, אלא חיים ברוח על פי דבר אדוני.

ושלום אלוהים הנשגב, יהיה לכל אורך חיינו. לא מעט פעמים, אנחנו שומעים את רוח הקודש מעודדת אותנו, למה שעתיד

לבוא, והרבה זמן חולף ונראה ששום דבר לא קורא, הסיבה היא משום שאנחנו לא הכנענו את עצמנו לגמרי, זה יוצר בנו סוג של תסכול, שאנחנו שומעים את מילות הנוחם והעידוד כל הזמן, ולא רואים דברים בפועל אך עם הזמן אנחנו מבינים שאלוהים מחכה, שניתן לו את הכל, ולא ניקח שום דבר לעצמנו.

שובו לבצרון אסירי התקווה גם היום מגיד משנה אשיב לך (זכריה ט 12)

כאשר קראתי את הפסוק הזה לראשונה, והחלטתי לשמוע, עמוק יותר לדבר אלוהים התעוררה בי תקווה חיה, ולא חזרתי למקום השלילי שבו הייתי, שהייתי מחוברת לאדם הישן, שמושפע מהדורות, הרמתי את הראש, באופטימיות ולא נתתי מקום לאויב לקחת לי, ממני את הטוב, והברכות שאלוהים כל כך חפץ להעניק לי.

זכריה מתנבא ואומר לעם, החי בגלות, אז וגם לנו, היום זה לא תקף לגביהם אך אנו החיים המהלכים בדבר אלוהים באחרית הימים, זה כל כך תקף לגבינו, בימים הקשים האלה. אנחנו שבים לבצרון.

בצרון פרושו: מבצר מקלט בטוח, אנו בצורים בטוחים ושמורים תחת ידו החזקה והטובה של אלוהים, ולא רק זה, התקווה מבינה שאלוהים יכול להשיב את כל הטוב אלינו, ולשנות דברים, אבל התלות שלנו צריכה להיות לחלוטין בו. מגיד משנה פירוש: אומר לכם איך לעשות, או לשנות על פי חוכמתו של אלוהים. נשגב אדוני כי שוכן מרום, מילא ציון משפט וצדקה

החטא גורם להרבה עצירות בחיינו, וצריך לשלם מחיר על צעדים שגויים, על חוסר רצון לחזור בתשובה, אני ראיתי את זה עם השנים, שחשבתי שאני יכולה לעשות דברים בכוחות עצמי, שאנחנו הורסים דברים שאלוהים מנסה לבנות, דרך דברים קטנים.

אתה כל כך קרוב לברכות ולמדת הרבה, אבל שועלים באים והורסים את הכרמים שלך, אתה יכול למנוע מהם לעשות את זה אבל אתה הולך קצת בדרך של העולם, ואלוהים דורש את הכל.

אחזו לנו שועלים, שועלים קטנים מחבלים כרמים וכרמינו סמדר דודי לי אני לו הרועה בשושנים עד שיפוח היום ונסו הצללים סב דמה לך דודי לצבי או לעפר האילים על הרי ביתר.
(שיר השירים ב 15.17)

הפסוק מסביר שהחתן מאוד חפץ להיות קרוב לכלתו אך היא עסוקה בדברים שלה מנותקת, ולא נותת סימן חיים או מגיבה, לתחינתו להיות קרובה אליו. לכן במקום ששמחה והודיה תהיה בליבה, להרוות את צמאנו של המלך, היא מתרחקת חיה בעולם שלה, שועלים באים ותופסים את המקומות החשוכים בחייה שמזמן היו צריכים להאיר, והורסים את הכרמים, שהחתן כל כך רצה לתת לה. הכרמים הם פריחה, התעוררות מקור לברכה, להצלחה, בכל דבר שאתה נוגע על פי רצונו, באה תוצאה של פירות הרוח, לעדות חיה הקרבה שלנו לאדון צריכה להיות, כל כך עמוקה, כל כך אמיתית ללא העמדת פנים, בכל פעם שבאה מין התראה כזו של ריחוק, והאזהרה מהחתן, שגם כתובה בצורה עדינה, בא אחריו, המשפט ההוא דודי ואני לו הרועה בשושנים, שכל כך רוצה לחבק את הכלה שלו, ולא מרפה, עד אשר היא תשוב אליו בכל ליבה.

יש כל כך הרבה ספרים כתובים בשמים שצריכים לרדת לארץ, וכל כך הרבה שירים כתובים בשמים, ואנחנו צריכים פשוט, להיות ערים להתגלות שאלוהים שם בלבנו, לעזוב את כל הרגלי העולם, שלא נותנים לנו מענה, וללכת אחריו. הבחירה שלנו כמאמינים מביאה אותנו לשלום האמיתי, לשקט נטולי דאגות, ושמיעה הרבה יותר חדה, ויותר ברורה.

סמדר פירוש: הפרח של הגפן, או הענבים בתחילה כאשר הם מתפתחים, אנחנו גם מקשרים את זה למה שישוע אמר בספר יוחנן, אני הגפן ואתם השריגים.

ני הגפן האמיתית ואבי הכורם כל שריג בי שאינו עושה פרי, הוא מסיר אותו וכל אשר עושה פרי, הוא מטהר אותו כדי שירבה פרו. אתם כבר מטהרים על ידי הדבר שדברתי אליכם. עמדו בי ואני בכם. כמו שהשריג אינו יכול לעשות פרי מאליו אם לא יעמוד בגפן, כך גם אתם אם לא תעמדו בי. אני הגפן : אתם השריגים העומד בי ואני בו, עושה פרי לרב שכן בלעדי אינכם יכולים לעשות דבר. (יוחנן טו 1.5)

הבחירה שלנו היא זו שתקבע, באמת אם נכנס לארץ המובטחת. כאשר הפרוכת נקרעה נהפכו ההרגלים שלנו לחדשים, שחוזים מלכות חיה ונושמת.

לכן אחי, מכיון שיש לנו בטחון להכנס אל הקדש בדם ישוע, בדרך חדשה וחיה אשר הוא חנך לנו דרך הפרכת, שהיא בשרו, ובהיות לנו כהן גדול על בית אלוהים, נתקרבה נא בלבב שלם ובמלא ודאות האמונה, כשלבותינו מטהרים מהרשעת מצפון והגוף רחוף במים טהורים. נחזיקה נא בתקוה שאנו מצהירים עליה ואל נמוט, שכן נאמן המבטיח. (אל העברים י 19.23)

לעיתים שכיחות, מחשבות האדם, אפילו שנושעו הפוכות ממחשבות אלוהים, הם מאמינים שאם העולם השתנה, אז גם אלוהים, אלוהים לעולם לא השתנה, הוא תמיד שם באותה עמדה, לכן באם הם קוראים את הכתובים, הם מאוד בספקות אם מה שקרה אז יכול להיות מיושם היום, ולהבין עמוק בליבם, שהוא אל כל הניסים.

הם מחפשים הצלחות לעצמם, את הזכויות שלהם, ולא מיישמים את המצוה, הראשונה שאלוהים מבקש.

בקשו בראשונה את מלכות אלוהים, וכל היתר התווסף לכם. כאשר אני מעינת באגרות, אני רואה שישוע שם דגש על הדברים העיקריים ביותר, שצריכים להיות כדוגמא לנו איך ללכת בעקבותיו, היו עוד דברים רבים שישוע עשה, אך לא נכתבו, אך התלמידים שהיו אתו, למדו ממנו הרבה מאוד, כעת אנו כאן קוראים, מתחזקים, ולומדים יותר ויותר. הם השאירו חותם שנלך אחריו בלב שלם. שאול השליח הוא אחד מהשליחים, שהביע כל דבר בכתיבה, בלי להחסיר כלום ואיך שרוח הקדש, הדריכה אותו, שאנו נוכל לאחוז בדבר האמיתי, ואין דבר שלא נכתב או נאמר, על הדרך שבה אנו צריכים לבנות את חיינו אתו. שאול שם דגש על כל הדברים הללו, בשמיעה ובציות ובדרך זו, אנו מבינים מישמים, ועושים.

הרי אגרתנו הכתובה בלבנו, וכל אדם מכיר אותה וקורא אותה. רואים בברור שאתם איגרת המשיח הנעזרת על ידינו כתובה לא בדיו, אלא ברוח אלוהים חיים, לא על לוחות אבן, אלא על לוחות של לב בשר. ובגלל המשיח יש לנו בטחון כזה באלוהים. לא שאנחנו בעצמנו מכשרים באפן שנחשב כאילו משהו נבע מעצמנו, אלא שכשרנו בא מאת אלוהים. הוא הכשיר אותנו להיות משרתים של ברית חדשה, לא של אות כתובה, אלא של הרוח; שכן האות ממיתה, אבל הרוח מחיה. (השניה אל הקורינתים ג 2.6)

אנו צריכים להיות כל הזמן ערים, ולאחוז את בקבוק השמן, כעלמות החכמות ולא לחפש טובות לעצמנו, לפעמים נראה כי אנחנו עושים כל כך הרבה, עבור הקדושים, ואחרים בלי להתלונן יום אחרי יום, שנה אחרי שנה, והזמן חולף וכלום לא קורה, אבל בתוך הזמן הזה שאנו נבחנים, אלוהים עובד ללא הרף, והכרמים צומחים גדלים ומניבים פרי, מלא טוהר והדר, רק שלא נעלה על פינו, מילה שלילית, ונמשיך להיות קדושים טהורים רחוצים, ושקטים באדם הפנימי שלנו, ולעשות את הטוב ככל שנוכל למענו.

כאשר אנו עומדים יציבים, ויש לנו רצון להשתנות, ולוותר על עבודת האלילים ומה שאחזנו בעבר, הוא רואה את לבנו את הרצון שלנו להשתנות, האמונה שלנו גדלה,

משגשגת, ואין בה ספקות.

היא יודעת, שכל מה שנבקש בתפילה, אנו גם בעמידה חזקה שתפילותינו יענו. לא מעט קורה שאנו מחכים, אבל זה גם חלק ממבחן אמונתנו, חשוב שלא לזרוק את האמונה, או נאבד תקוה, להיפך כי כאשר אנו לא רואים, ועדין מאמינים, אנחנו בוטחים שאלוהים נאמן ונותן, גמול לדורשיו.

אני מהלכת בחוצות ירושלים יום יום, ומרגישה את השמים בקרבי, לפעמים אני מחכה ליום שבו אראה אותו פנים אל פנים, כפי שכתוב שהבריאה מצפה ומחכה למימוש אימוצה לבנים.

אני סבור שסבלות הזמן הזה אינם שקולים כנגד הכבוד להתגלות בנו. כל הבריאה מצפה בכיסופים להתגלות הבנים לאלוהים. הן הבריאה לא מרצונה אלא על ידי המכניע אותה הכנעה להבל בתקוה שגם הבריאה עצמה תשחרר משעבוד הכיליון אל החירות והכבוד של הבנים לאלוהים. אנו יודעים שכל הבריאה נאנחת וסובלת כבצירי לידה עד היום הזה. ולא זאת בלבד אלא גם אנחנו, שיש לנו בכורי הרוח, נאנחים בנפשנו ומצפים למימוש אמוצנו לבנים לפדות גופנו, שכן בתקוה נושענו. אך תקוה לדבר שנראה לעינים אינה תקוה, כי מדוע יקוה אדם למה שהוא רואה? אבל אם אנו מקוים לדבר שאיננו רואים, מצפים אנו לו בסבלנות. (אל הרומים ח 18.25)

לעיתים מתעוררת בי אנוכיות כזו, של לברוח לא לרצות להמשיך, אבל אז אני מבינה, שהאויב מקנן בי דברים שקריים, שכאילו היעוד שלי, נגמר פה. אבל האדון תמיד, מפיח בי חיים ונותן לי רצון להמשיך, ושיש עוד הרבה לעשות פה עלי אדמות.

לכן אני לוקחת סמכות, באמצעות רוח הקדש שנתנה, לי ומנתקת כל דבר שבא נגד דעת אלוהים. אז באותו יום שאני עושה הליכה רגלית לכוון העבודה, אלוהים מעורר בי את הפסוק, שהוא נשבע שיעשה את אשר הבטיח. ואני בוכה, ואומרת לעצמי, שהענווה שלו, היא לא משתווה לאף אחד מאתנו, ובשביל מה הוא צריך להישבע בנפשו, אנחנו צריכים להאמין, בלי שהוא ישבע, אבל הוא יודע, שאנשים חיים עם ספקות, והוא כל הזמן, רוצה להראות להם, כמה הוא רוצה בטובתם, ולתת להם משפע טובו, ומחסדו.

בכל ספר אני מעלה את הפסוק הזה, משום שהוא עצמו כל כך עמוק בקרבי, כל כך אמיתי ונצור, לאורך השנים הוא לא עוזב אותי, מאז שבאתי לאמונה, וגם הערצתי לאברהם, כדוגמא לאמונה החזקה שעמד בא ללא לאות, ללא ספקות, למרות כל כאב שעבר, ובטח היו לא מעט, אחרת אמונתו הייתה מתרופפת, דברים מאתגרים, מביאים אותנו לתיקון, וליציבות.

מה שאני באמת מעריצה באברהם, זה שהוא לא הטיל לרגע ספק בטובו של אלוהים, כאשר אמר לו ללכת הלך, נכנע לדבר אלוהים, והיה אדם מאמין.

הבטחת אלוהים איתנה

כאשר אלוהים הבטיח את הבטחתו לאברהם הוא נשבע בנפשו, מפני שאין גדול ממנו אשר בו הוא יכול להישבע.

הוא אמר כי ברכ אברכך והרבה ארבה אותך. וכך בעמדו בארך רוח, השיג אברהם את אשר הבטח. בני אדם נשבעים בגדול מהם, והשבועה היא להם חותם של אמת השם קץ לכל דין ודברים.

וכאשר רצה אלוהים להראות ביתר תקף ליורשי ההבטחה כי כוונתו אינה ניתנת לשינוי, התחייב בשבועה. באופן זה על סמך שני דברים שאסור לאלוהים לשקר בהם, אנחנו הנמלטים נתעודד מאוד לאחז בתקוה המנחת לפנינו ; תקוה שהיא כעוגן בטוח ויציב לנפשנו ומגיע אל מבית לפרכת, אל המקום אשר ישוע החלוץ העובר לפנינו, נכנס בעדנו והיה לכהן גדול לעולם על דברתי מלכי צדק. (אל העברים ו' 13.20)

כעדות חיה, אנו המשכיות לדורות הקודמים ענן העדים כפי שכתוב בספר העברים, ממשיכים המרוץ ובזמן הלא פשוט, הקים עלי אדמות, בכל העולם ודברים אחרים הקשורים לחטא, זו הזדמנות פז, להרים את הראש ולתת למנהיגות שלנו לקום, לא לתת לאויב מקום יותר, ולקחת סמכות ככאלב בן יפונה, יהושוע, אסתר דניאל ירמיה, וישעיה, ועוד.

אנחנו צריכים להיות אנשים שעומדים, על המשמר עשרים וארבע שעות ביממה, ואפילו כאשר אנו ישנים, לחלומות שלנו יש משמעות, לעיתים במטרה לבנות ולתקן, ובמטרה לעידוד לא להכנע ולהיות מודעים לכך, שהמטרה היא אחת ויחידה, לבנות את המלכות, עלי אדמות.

והקריאה לא מתחילה עם שרות, היא מתחילה ראשית כל עם היחסים שלנו עם אלוהים.

הכי חשוב זה להיות דבקים אליו, וללכת אחריו.

כאשר אנחנו יודעים מה אנחנו בשבילו אנחנו לא פוחדים, או נכנסים ללחץ, אם אנו נלחמים לעבוד רק עבורו, להיות ממוקדים הוא יעיר את הכל בחייכם, ודברים ישובו אליכם, ומה שהוא רצה לתת לכם מזמן, בתקופה שהייתם ישנים ולא ערים.

על כן נאמר עורה הישן וקומה מין המתים ויאיר לך המשיח. ועתה שמו לבבכם להתהלך בזהירות לא ככסילים, אלא כחכמים המנצלים כל הזדמנות, שכן הימים רעים. לכן אל תהיו חסרי דעת, אלא הבינו לדעת מה רצונו של האדון. (אל האפסיים ה' 14.16)

וסף על כך, ידועים לכם הזמנים, הינו שכעת השעה להתעורר
מן השינה, כי ישועתנו קרובה עכשיו יותר משהייתה ביום
שהתחלנו להאמין. הלילה חולף והיום קרב. על כן נסירה מעלינו את מעשי
החשך ונלבש את שריון האור.
(אל הרומים יג 11.12)

כאשר אנו הולכים לקהילה פעם בשבוע ושומעים את דבר אלוהים, אלוהים לא
ממש מאמן אותנו שם. אנו שומעים משהו שנותן לנו תנופה ללכת קדימה, וזה עוזר
כן, במידה מסוימת אבל זה לא מועיל, אם לא נבנה לעצמנו תשתית, עם יסוד.
אלוהים מלמד אותנו דרך החיים שלנו, ודרך הנסיבות שאנו חיים בהם אין מצב
אחד אפילו, במהלך חיינו, שאלוהים לא יכול להתגלות אלינו.
לדבר אתנו, הוא המוביל היעיל ביותר, שאתם צריכים, כדי להמשיך ולא לסגת.

חזק את השארית

בוקר אחד קבלתי התגלות, זה כל כך טבעי שאנו חפצים להיות, שיכים למקום
שיכול לתת לנו את המקום האמיתי, ההתחברות היכולת לתת מעצמנו, ולשרת
בגוף, והרי לכל אחד מאתנו יש מתנות, ושרות יקר ערך, להפיץ את, אהבתו.
הקהילות המשיחיות בארץ חיו בכח, ולא ברוח, הם לא ממש שמו דגש למה
שאלוהים מבקש, לא מעט אנשים עוזבים את הקהילה, או את האמונה, משום שלא
קבלו את הטיפול הרצוי, ולא היתה להם הזדמנות לקבל שיקום, מהפצע העמוק
והמשורש שקים בו. וכל אחד ועיסוקיו הוא, אנו שיכים לגוף, זה חלק ממה שאלוהים
קרה אותנו להיות, אבל אנחנו צריכים להיות תחת גוף שמתפקד לא בחיל לא בכח
כי אם ברוחו. לילה אחד חלמתי ואני רואה את אחד המנהיגים, קורא לי אני יוצאת
לראות מה הוא מבקש, הוא מחזיק את הבת הקטנה שנולדה לו, והיא עם שיער
ארוך מאוד, ומלא.

לא הבנתי את המשמעות, אבל אז בן זוגי פירש זאת ואמר, הילדה מסמלת את
שמשון הגיבור, שפעל בכח אמנם שפט עשרים שנה, ורוח אדוני צלחה עליו, אבל
גם לא נשמע, ואיבד את כוחו ואת עיניו, יראה נפלה עליי, שאלוהים יפקח עיני
עוורים שרק יבקשו את פני אלוהים, ולא יפעלו על דעת עצמם, ואז דברים יצאו
מכלל שליטה. הבנתי שאחריותי היא להתפלל שאלוהים יביא מנהיגים טובים,
ויציבים בגוף, שיש להם את היכולת לתת מענה, וגם המנהיגים וגם הכבשים,
דרושים לתפילה והפגעה. אני מקבלת פסוק מספר ההתגלות חזק את השארית,
היות ולא קראתי ושמעתי רק את הפסוק, יכולתי לשער שזה לחזק את שארית
הקהילה, שמחפשת את האמת, אבל שפתחתי את הכתובים, ישוע אומר חזק

את השארית שלך, בפן האישי, משום שכולנו נראה אותו פנים אל פנים, באותו זמן התרבו החלומות בקרבי, שנים חלפו כל כך מהר, ואלוהים בחסדו, רצה למגר פצעים מהדורות, רק שלא נתתי לזה מקום, אבל אז הבנתי שאני חיבת, לסיים את תהליך הריפוי, ולא לבנות חומות.

אני רואה בחלום את משפחתי ואימי מתאבלת, היא תמיד היתה נגד אמונותי, מאז שנושעתי. באבל יותר מיזה היא נלחמה עבורי בבשר, שזה גרם לי לבוא להסכמה איתה.

וכך נכנעתי לרוח שבה, במקום להמשיך עם ראש מורם, אופטימיות ולומר לעצמי יום, יום שאני בריאה חדשה, לא רק זה שהפצעים הפנימיים שנותרו בי, עמוק זה יכול להיות חלל קטן, שלא נסגר, גרמו לי לאכול, בזמן שהייתי צריכה לשים דגש, בזמן שהיה חשוב מאוד לצום, ותת לגוף להתנזר ממאכלים מיותרים.

שנים אני מתפללת עבור משפחתי אך מה איתי קודם? מה אני אישית צריכה לשנות כדי לראות את ישועתם, הסכמתי עם הלך הרוח שהיה בתוכה, דברים שקריים שלפעמים אתה חושב שהם מאלוהים, האויב הוא כמו מלאך שמקנן בליבך, ואתה מאמין בו. אלו לא היו שיחות טלפון, על זה שאני הייתי אומרת אמן על כל דבר, אבל במחשבות, בבשר.

בחלומי אני רואה אותה מתאבלת עליי, וכל האיפור נמרח לה על הפנים, המשפחה מקיפה אותה ומעודדת אותה, ואני מחזיקה תינוק, באה אליה, עם סמכות אלוהים בקרבי, בדרך של כבוד ואומרת לה אמא אני לא בתכנית שלך יותר, אני בריאה חדשה. משם גם אם חלפו שנים, הרגשתי שהכבלים ירדו ממני, חשתי את החירות האמיתית, ושמחה אין סופית, החסד של אלוהים היה שם, ובסבלנות הוא הוביל אותי, שאגיע למקום שבו הייתי צריכה להיות תמיד. אני גם באמונה וללא ספק, שהיא תבוא לאמונה. אחד מהעדויות קראו כאשר היא הזמינה אותנו לארוחת שבת משפחתית, הקדמתי להגיע, עם אחת הבנות שלי, כדי לעזור לה, ועל המסך של הטלוויזיה, את הסרט מרים.

שנכנסנו היא עצרה את הסרט, ועשינו את מה שמוטל עלינו לעשות, כדי לקבל את האורחים שבאים, שישבנו להפסקה קצרה, ואז היא התחילה לשאול שאלות. דיאלוג:

היא פונה אליי: מה מרים היתה יהודייה? עונה לה כן.

דיאלוג:
היא פונה
אליי: מה מרים
היתה יהודייה?
עונה לה כן.
שוב שואלת
מה אז גם
יוסף היה
יהודי?
ואז בעלה של
ביתי אומר
לה, כן גם הבן
שלהם ישוע
היה יהודי.

שוב שואלת מה אז גם יוסף היה יהודי?
ואז בעלה של ביתי אומר לה, כן גם הבן שלהם ישוע היה יהודי.
ירד ממנה המסווה, אני אומרת את זה באמונה שהזמן קרוב מאוד ליום שהיא
תאמין בישוע.

היא אומרת איך זה שעד היום, לא הבנתי.
כי בבית ספר למדתי, דברים אחרים לגמרי על החיים שלו. אני מאמינה,
שההתחזקות והקרבה שלנו לאדון, היא ההשפעה, הכי גדולה שבה אנחנו מביאים
את המשפחה שלנו להאמין במושיע האמיתי, ולהעדיף אותו על כל דבר אחר על
פני האדמה הזמנית, שלא מציעה לנו כלום.

ועל זה אני מודה לאלוהים, שכולם כל בני משפחתי, ישובו הביתה,
אל ישוע.

אל מלאך קהילת סרדיס כתב:

את אלה אומר זה אשר לו שבע רוחות האלוהים ושבעת הכוכבים: אני יודע את
מעשיך יש לך שם שאתה חי, ואתה מת. שקד וחזק את השארית שנטתה למות,
כי לא מצאתי את מעשיך משלמים לפני אלוהי. לכן זכר כיצד קבלת ושמעת,
ושמר וחזר בתשובה. אם לא תשקד, אבוא כגנב ולא תדע באיזה שעה אבוא
עליך.

ואולם יש אצלך שמות מעטים בסרדיס אשר לא הכתימו את בגדיהם. המה ילכו
איתי בבגדים לבנים, כי ראויים הם. המנצח ילבש בגדים לבנים ולא אמחה את
שמו מספר החיים, ואודה את שמו לפני אבי ולפני מלאכיו.
מי שאזן לו, ישמע נא מה שהרוח אומרת לקהילות.
(ההתגלות ג 1.6)

כאשר קראתי את הפסוק הזה, התעוררה בי יראה, לא הרבה מעיזים לפתוח את
ספר ההתגלות ולקרוא, אבל כן צריך לאזור אומץ, ולראות את האמת הטמונה
בכך, אנשים עסוקים בעצמם כל הזמן, ולא מודעים לרגע שבסופו של דבר הכל
נגמר. והכי חשוב, זה לבוא בתפילה ותחינות לפני אלוהים, וחזרה בתשובה. הרבה
פעמים שאנו פותחים את ספר הבריתות, הפסוקים שמופיעים לפנינו זה בדיוק
מה שאנו צריכים ללמוד מהם, להשתנות, לפעמים זה פסוקים של עידוד, ולעיתים
פסוקים של תוכחה שהיא לא פשוטה, משום כך גם יש כאלה שמעדיפים לא לפתוח
את הכתובים, כי בא טמונה האמת לבדה, שעושה אותך אדם שונה ממה שהיית,
באדם הישן.

וכדי לראות את אלוהים פנים אל פנים, ולקבל את עטרת החיים, אשר הוא מבטיח
לאלה האוהבים אותו, אני עצמי באה, בחזרה בתשובה יום יומית, ויודעת שדמו
מטהר אותי, אבל אני חיבת להיות, אדם מעשי, ששואף למצוינות, ללא פשרות,
לחיות בשבילו, ככל שאוכל, ולא לחפש שום דבר אחר, מלבד מה שהוא קורא לי

לעשות. אני גם לא שופטת אף אדם, אבל בודקת מה אני יכולה לשנות באדם הפנימי שלי.

ישוע מקבל את הסמכות, לומר לאלוהים את שמותינו ופני מלאכיו. לא נותר עוד הרבה זמן, וממה שנותר לנו, להיות ברכה עבור אחרים, ולהיות דוגמא פה עלי אדמות.

עוד נקודה חשובה מאוד, הרבה מאמינים חושבים שאם הם מגשימים את היעוד שלהם, לפי הכישרונות שנתנו להם. וראיתי גם לא מעט כשרון לא מודעים לכך שאלוהים מחפש את הלב וכוונותיו, ולא את מה שהם מישמים חיצונית, ואלוהים מרשה לזה לקרוא, אבל אם הם לא מוכנים מבחינה רוחנית, לעמוד טהורים ללא רבב, ישוע לא יכיר בהם.

עצוב להביע זאת בכתיבה אבל זה קורא לא מעט, ויש אנשים שאני ראיתי בגוף המשיח שנפלו, בגלל חטא, ו/או שהם היו צריכים לחזור למדבר, ומשם להתחיל מחדש, כי אי אפשר להתל באלוהים.

יש גם מדבר שהוא טוב, זה מסמל שקט, ובמקום הזה אתה יכול לשמוע את אלוהים מדבר, אלייך בקולו העדין, והמשכין שלום. שם אתה מוכן להכניע את הכל, לרגליו, ולומר לו לא כרצוני כי אם כרצונך.

כתר מלוכה

לא מעט שנים, היינו בגולה גם היום אנשים בגולה ובלא מעט מקומות, בעולם יש ריבוי לא מועט של כעוס, וחטא שרק הולך וגדל, האויב מהתל באנשים, בצורה כל כך שקרית שזה כל כך נטוע בליבם, ומצייר להם, איזה תקוה שלא קימת, והם נכנעים.

ליבי הוא שאלוהים יביא אותנו, עמוק יותר להתפלל, ולהזדהות עם הכאב העולמי, ובני עמי. יותר מידי, דברים קוראים, ואלוהים מרשה לדברים לקרוא, הוא קורה אותנו לאלה אשר הוא אוהב באמת, לנצורים הכבולים בשלשלאות ולהוציאם אותם מחושך, וצלמוות.

לאורך כל השנים, הוא שותק, ומחכה ואז הוא נתן רשות לאויב לפעול, כמו השנים הללו, שהמחלות תוקפות בכל מקום, גורמות לריחוק ופילוג, והפרדה, ואלוהים רוצה שאנשים יראו, שיבינו, מה הוא עושה, שבזמן בבית, בשקט לבקש את פניו, להבין למה כל זה קורה, לשוב אל ביתו, באמת ובתמים, ולהתרחק מהעולם, שלא נותן לנו מענה. לאלוהים מגיע את כתר מלוכה, והסמכות בכל דרך.

הרבה פעמים הוא פועל בחסדו, לאנשים שבכלל לא מאמינים, הוא עושה ניסים. אבל מה אם נמשיך לעשות את ההיפך הגמור, ממה שהתבקשנו לעשות, חרון אלוהים יהיה עלינו.

הבטחת אלוהים לא ניתנת לשינוי, משום הברית שהוא כרת עם, אברהם יצחק ויעקב.

אלוהים הוציא את בני ישראל ממצרים, ביד רמה ובזרוע נטויה, ובכל זאת הם לא הביעו כזו תודה, לא רק זה הם חטאו, במדבר לא הרף, אנחנו חלק מהם, וקוראים לחזור בתשובה, גם עבור הדורות שקדמו לנו, ועד היום. כאשר הגיעו לקצה יכולתם, כאשר האויב נמצא בכל מקום וסוגר עליהם הם זעקו לאלוהים, ואלוהים היה שם שוב, דואג ומספק הכל, ישוע בא אל העולם, ושם דרך הצלב, אנו למדים להניח את הכל.

גם לא נותרת לנו ברירה, אין דרך חזרה, ואנחנו לא רוצים שום דבר אחר מלבדו משום שהוא משנה אותנו, כל כך עמוק, דרך נסיבות חיינו האישיים, וכך גם בני ישראל זועקים אל אדוני, כאשר הם רואים קושי או מצוקה, ובתקופה זו תשעה באב, בבתי הכנסת קוראים את ספר איכה, מתאבלים, צמים על חורבן בית המקדש.

פתחתי את ספר איכה, וראיתי את עצמי גם, כהזדהות, את בני עמי, אם הייתי חיה בתקופה ההיא, לבטח הייתי מושפעת מהחטא, של אז, תחת ההסכמה הזו, תודה לאלוהים, המוביל אותנו במשא הניצחון, יודע עיתים וזמנים, ואיך להציל את אלה אשר בחר בהם.

אבל האם יש את ההבנה הזו, למה אלוהים שופט את העולם, הוא אל של צדק, לכן כל מה שאי פעם קרה או קורה, עלי אדמות זה למען אלה, שיחזרו בתשובה, ויבינו שאי אפשר לפעול, בצורה, הנכונה ללא דברו, ורשום כי חסדו הרב ממלא את הארץ.

אדוני מציל מצרה

הודו לאדוני כי טוב כי לעולם חסדו
יאמרו גאולי אדוני אשר גאלם מיד צר
ומארצות קבצם ממצר וממערב
מצפון ומים:
תעו במדבר בישימון דרך עיר מושב
לא מצאו:
רעבים וגם צמאים נפשם בהם תתעטף
ויצעקו אל אדוני בצר להם
ממצוקותיהם יצילם: וידריכם בדרך ישרה
ללכת אל עיר מושב: יודו ליהוה חסדו:
ונפלאותיו לבני אדם:
כי השביע נפש שקקה ונפש רעבה מלא טוב:
ישבי חשך וצלמות אסירי עני וברזל:
כי המרו אמרי אל ועצת עליון נאצו:

וייכנע בעמל ליבם כשלו ואין עזר:
ויזעקו אל יהוה בצר להם
ממצוקותיהם יושיעם: יוציאם מחשך וצלמות
ומוסרותיהם ינתק: יודו ליהוה חסדו:
ונפלאותיו לבני אדם:
כי שיבר דלתות נחשת
ובריחי ברזל גדע:
אוילים מדרך פשעם ומעונתיהם יתענו:
כל אכל תתעב נפשם ויגיעו עד שערי מות:
ויזעקו אל יהוה בצר להם ממצוקותיהם יושיעם
ישלח דברו וירפאם וימלט משחיתותם
יודו ליהוה חסדו ונפלאותיו לבני אדם
ויזבחו זבחי תודה ויספרו מעשיו ברינה
יורדי הים באניות עושי מלאכה במי רבים:
המה ראו מעשי יהוה ונפלאותיו במצולה:
ויאמר ויעמד רוח סערה ותרומם גליו:
יעלו שמים ירדו. תהומות
נפשם ברעה תתמוגג: יחוגו וינועו כשכור
וכל חכמתם תתבלע:
ויזעקו אל יהוה בצר להם
וממצוקותיהם יוציאם:
יקם סערה לדממה ויחשו גליהם:
וישמחו כי ישתקו וינחם אל מחוז חפצם:
יודו ליהוה חסדו ונפלאותיו לבני אדם:
וירממוהו בקהל עם ובמושב זקנים יהללוהו:
ישם נהרות למדבר ומצאי מים לצמאון:
ארץ פרי למלחה מרעת ירבי בה:
ישם מדבר לאגם מים וארץ ציה למוצאי מים:
ויושב שם רעבים ויכוננו עיר מושב:
ויזרעו שדות ויטעו כרמים ויעשו פרי תבואה;
ויברכם וירבו מאד ובהמתם לא ימעיט:
וימעטו וישחו מעצר רעה ויגון שפך בוז על נדיבים
ויתעם בתהו לא דרך וישגב אביון מעני
וישם כצאן משפחות:
יראו ישרים וישמחו וכל עולה קפצה פיה:
מי חכם וישמר אלה ויתבוננו חסדי יהוה:
(תהילים 107)

מאז ומתמיד אלוהים דאג לבנו, שתהיה לו כלה שלמה וטהורה חיה נושמת, מחוברת ומשפחתית, אך לרב בני האדם עסוקים בעצמם, היום לדוגמא ישבתי באוטובוס והבטתי מסביבי לא ראיתי אחד, שלא אחז את הנייד שלו, זה כל כך משורש כל כך עצוב, שכחנו איך לדבר אחד עם השני, הטכנולוגיה אמנם גאונית, במידה אך הנזק הוא די עצום, אם אנו לא יודעים לרסן את עצמנו, אם לא היו קיימים כל הרשתות החברתיות, היינו יכולים לדבר יותר אחד עם השני, ולהקשיב אחד לשני, הרבה יותר.

ואני רואה גם, שהזמן כל כך קצר, ואנשים לא מודעים למה שהולך לקרוא.

התקופה הזו היא תקופה של התיישבות קבועה ללא תוספות או הסחות דעת, ערנות ושמיעה ברורה, ליזום ולעשות את מה שהכי חשוב, ולהסתכל על המלכות. מדוע? נראה שישוע מחזיר אותנו שוב לאגרות, ומזכיר לנו, שדבריו לא יעברו. הוא לא מחסיר דבר, ועובר על הפרטים הגדולים והקטנים, בצורה יסודית בלי להחסיר דבר, לגבי מה שצפוי לקרות, והרבה מאוד דברים יקרו, גם לפני בואו, ובבואו. ואנחנו חייבים להיות דרוכים זה זמן ישועה, וחשבון נפש, לבנות את עצמנו אלי המשיח.

יבואו ימים ותשתוקקו לראות יום אחד מימות בן האדם ולא תראו. ויאמרו לכם הנה שם או הנה פה!

אל תלכו ואל תרוצו אחריהם. כי כברק המבריק תחת השמים ומאיר עד קצה השמים, כן יהיה בן האדם ביומו. אך תחילה עליו לסבול הרבה ולהידחות על ידי הדור הזה. וכמו שהיה בימי נח כן יהיה גם בימי בן האדם: אכלו, שתו, התחתנו, עד היום שנכנס נח לתיבה ובא המבול והשמיד את הכל. וכמו שהיה בימי לוט אכלו ושתו, קנו ומכרו, נטעו ובנו, אך ביום שיצא לוט מסדום המטרו אש וגופרית מהשמים והשמידו את הכל כך יהיה ביום שיתגלה בן האדם. מי שיהיה ביום ההוא על הגג וחפציו בבית אל ירד לקחת אותם; כמו כן מי שבשדה אל יפנה לאחר. זכרו את אשת לוט. המבקש להציל את נפשו יאבדנה, ומי שיאבד אותה יצילנה.

(לוקס יז 22.32)

ניסיון חיים אישי, וקרבה לאלוהים מביאה אותנו להבנה. הכנעה גורמת לנו לגדול, להיות מפוכחים יותר. יש כאלה שרוצים ללמוד כל הזמן, להתקדם. גם אני מאלה, שואפת ללמוד יותר בתחומים בהם נתנו לי מתנות יקרות ערך, ממנו.

אבל זה בהנחה שהכל בא ממנו, ובזמן שלו ובדרך שהוא בוחר, אני מודה לאלוהים רגע, רגע שאני לא צריכה להלחם, בכח, לבקש בכח, הכל בזמן ובעיתוי שלו, משם באה המנוחה.

ניסיון מעשי, זו זכות לרוב אלוהים מרשה לאויב, להיכנס לחיינו, כדי שנדע איך לשנות את הדרכים שבהם אנו הולכים.

אנו לא נהיה פה יום אחד, ובכל זאת אנו יודעים יש לנו בטחון, ביום הדין, אבל אנו צריכים תמיד להתחזק, ולהתפלל, שאלוהים ימלא אותנו בכל וכל, מלבד מה שאנו לומדים, ומתנקים, להוציא את מה שנותר, ומה שנותר מעיננו. יש ימים טעונים, בהם לא קל לנו בכלל, אבל התקווה, מרימה אותנו כל יום מחדש. אני לומדת כל הזמן, להיות מעשית ולא לשבת בחיבוק ידיים, לראות את הסביבה שלי בכך שאני לוקחת אחריות על עצמי לשרת אחרים לאהוב לשמור על שלום עם כל אדם, ולקחת יוזמה מה אני יכולה לשפר. לשבת בטלה, מבחינתי זה בזבוז זמן, אנחנו מחויבים להיות דרוכים בכל עת, כי הוא כגנב יבוא, ולא נמאס לנו כל הזמן להתעסק ברשתות החברתיות, לפרגן לאנשים, כל הזמן הזה שאנחנו בתוך זה אנחנו הורסים לעצמנו את היעוד או התדמית, שנקראנו אליה, למה לא לחשוב איך לשפר ולגדול במלכות, ולהתנתק מהדברים האלה? שלא נותנים לנו מענה, אבל הורסים את פירות הרוח שאלוהים בונה, בחיינו.

אנו יודעים שאם ייהרס בית משכנו הארצי, יש לנו בנין מאת אלוהים, בית שאינו מעשה ידיים והוא בשמים לעולמים, הן בזה במשכנו הארצי, נאנחים אנו ועזים כיסופינו ללבש גם את ביתנו אשר מן השמים. אם אמנם נמצא עוד לבושים ולא ערמים כי גם בהיותנו במשכנו כעת, נאנחים אנו מכבד המשא, שהרי איננו חפצים להתפשט, אלא שהכפוף למות יבלע על ידי החיים. על כן מלאי בטחון אנו בכל עת ויודעים כי בהמצאנו בגוף רחוקים אנו מהאדון, שכן על פי אמונה אנו מתהלכים ולא על פי מראה עינים. (השניה אל הקורנתיים ה 1.6)

כאשר אנו בשלום, והחלטנו להניח את כל הדברים בידינו, אנו מבינים שאנו במקום הנכון, איפה שתמיד היינו צריכים להיות, שלום זה בטחון, וזה אמונה.

באופן טבעי הבחירות שלנו משתנות, אנחנו גם לא רוצים לחזור לאיפה שהיינו, כי איפה שהיינו, די סבלנו, ולקחנו על עצמינו את העול, במקום שהוא ידאג להכל, אנחנו עבדי אדוני ובאשר הוא ילך אנחנו נלך, הכל משתקם פתאום, זה מהסוף להתחלה, כבתחילת הבריאה, ודברים נפלאים קוראים שלא ראינו קודם. תמיד אלוהים נותן לנו סיבה, טובה למה אנחנו פה, ותמיד הוא מחזק את הידיעה שלנו, מה הוא רוצה לתת לנו, עוד לפני שעשינו משהו עבורו, כדי לדרבן אותנו לצעוד קדימה.

הן עבדי אתמך בו בחירי רצתה נפשי נתתי רוחי עליו משפט לגוים יוציא: לא יצעק ולא ישא ולא ישמיע בחוץ קולו: קנה רצוץ לא ישבר ופשתה כהה לא יכבנה לאמת יוציא משפט: לא יכהה ולא ירוץ עד ישים בארץ משפט ולתורתו איים ייחילו: (ישעיה מ"ב 1.4)

אין ספק כי עבד אדוני הוא ישוע, אבל כאשר אנו מגיעים לשיעור קומתו, אנחנו מחוברים לאופי האישי, הטוהר שלו, בכל המובנים, ולכן שאלוהים נתן לבנו את עושרו, הוא גם נותן לנו את אותה תמונה, והתהליך שהוא בונה בנו, דרך השקט, הפנימי שהוא יוצר בחיינו דרך בנו.

אנחנו לא מתהלכים רצוצים יותר או דואגים, או מחליטים בעצמנו, אנחנו מחכים בסבלנות, למה שיש לו עוד לתת לנו וזה לא מעט.

לא נותנים לשום דבר לערער אותנו, להיפך מנסיונות קודמים אנחנו, ממשיכים להודות לאלוהים שהוא הפתרון היחיד, והוא תמיד יהי שם לדאוג לנו.

יש בישוע את כל הכלים המובילים אותנו, בדרך הנכונה, לעיתים הבשר שלנו מאוד מתקשה להמתין, בסבלנות למה שאנו צריכים לעשות, ולוקחים צעד או שתיים קדימה, זה לא בהכרח רע, יש דברים שהם טובים, לא חטא סוג של יוזמה כזו, להצליח לסיים את הדברים כמה שיותר מהר, אבל זה גם מייצג סוג של בריחה, נראה שאנו מחכים מספיק, ורוצים להספיק כמה שיותר, אין לנו מנוחה פנימית שהיא ממש מלאה, וישוע אומר שאו את עולי, בעברי הייתי חיבת לצאת כל שבת, לקהילה וזה המקום היחיד במהלך השבוע, שאלוהים מבקש באופן פיזי לנוח. המנוחה האלוהית והשלום בקרבנו, צריכה להיות כל רגע בחיינו, זה נכון ועם זאת אנו צריכים לעשות דברים, מזה אנו לא פטורים, במהלך השבוע, ורק אם זה מאוד נחוץ, או הכרחי, לבזבז זמן מיותר זה הפסד, באם הוא לא מאלוהים, בדיוק בזמן שאנו ערים בהתמדה, לפעולות אלוהים שם אנו חשים את הברכה, העצומה בקרבנו, שהולכת, גודלת ומתגשמת.

פתאום התחלתי לאמץ לעצמי, דרך אחרת להתחיל להישאר בבית בשבתות, וזה נתן לי תמונה אחרת רוגע פנימי שלא חוויתי הרבה זמן, השלום הציף את הבית, וגם השפיע על זה במהלך השבוע, אתה יוצא לאיזה מקום, לסידורים, לעבודה ואתה לא יכול לחכות לחזור לבית. אלוהים בונה את הבית, ובלעדיו הבית לא היה נבנה, אני יכולה להעיד, על משהו שהביא אותי גם לראיה יותר מחודדת, יום אחד התחלתי לחוש כאבים ברגליים, כל פעם במקום אחר, הייתי הולכת ושואלת את אלוהים, מה הסיבה לכך, הייתי הולכת לסידורים, ושמעתי את המילה הפוכה.

ושאלתי מה המשמעות של המילה הפוכה, והתשובה באה. אני מנתב לך את הדרך, שיהיה לך קל יותר ואת מסבכת את הכל בסיבובים מיותרים, וזה מבזבז לך את הזמן.

אם תשמעי אותי כאבי הרגליים יפחתו, עד כי ייעלמו. ובאמת אחרי תפילה, ביום שהייתי צריכה לשאת לסידורים היום יומיים שלי, והלכתי בדרך שהוא בחר, כאבי הרגליים נעלמו לחלוטין. אלוהים הראה לי שזה בדיוק כמו בני ישראל במדבר, הם לא היו צריכים ללכת ארבעים שנה במדבר, וללא ספק הרגליים שלהם כאבו. אם היו נשמעים, ואנחנו צריכים להפסיק ללכת על פי הבחירות שלנו, אבל ללכת אחריו ולא לפניו.

המצוה הגדולה ביותר

שמע ישראל יהוה אלוהינו יהוה אחד:
ואהבת את יהוה אלוהיך בכל לבבך
ובכל נפשך ובכל מאודך:
והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך
היום על לבבך:
ושיננתם לבניך ודברת בם בשבתך
בביתך ובלכתך בדרך ובמשכבך ובקמך:
(דברים ו 4.7)

אופיו של עבד אדוני

ויצא חטר מגזע ישי ונצר משרשיו יפרה: ונחה עליו רוח יהוה רוח
דעת ויראת יהוה: והריחו ביראת יהוה ולא למראה עיניו ישפט ולא
למשמע אזניו יוכיח: ושפט בצדק דלים והוכיח במישור לענוי
ארץ והכה ארץ בשבט פיו וברוח שפתיו ימית רשע:
והיה הצדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו:
(ישעיה יא 1.5)

הפסוק הזה מדבר על המשיח, ומה שכתוב בפסוק הזה, כמובן קשור אלינו, משום שאנו הופכים להיות בדיוק כמוהו, וכל תכונות אופיו, נבנים וגדלים בתוכנו. יש לנו את רוח אדוני, רוח הקדש המובילה אותנו, ואנו שומעים בקולה.

עוד לפני שישוע נצלב, אלוהים מבטיח בצורה נבואית, להשיב אותנו כאבות על בנים.

ונתתי רוחי בכם וחייתם והנחתי אתכם על אדמתכם וידעתם כי אני
אדוני דברתי ועשיתי
נאם אדוני
(יחזקאל לז יד)

ישוע מבטיח לתלמידיו שייתן להם מנחם רוח הקדש שתהיה אתנו תמיד ותוביל אותנו, כמו הענן שהוביל את בני ישראל מיציאת מצרים, עד לארץ המובטחת ארץ זבת חלב ודבש.

אבל הוא אשר רוח האמת, שיבוא ידריך אתכם אל כל האמת,
כשיבוא ידריך אתכם את כל האמת, כי לא ידבר מעצמו, אלא את
אשר הוא שומע ידבר ואת הבאות יודיע לכם. הוא יכבדני כי משלי
ייקח ויודיע לכם. (יוחנן טז 13.14)

ראשית חכמה יראת אדוני, כתוב לא מעט בכתובים, איך אנו צריכים להלך עם אלוהים.

כה אמר יהוה השמים כסאי והארץ הדם רגלי
אי זה בית אשר תבנו לי ואי זה מקום מנוחתי
ואת כל אלה ידי עשתה ויהיו כל אלה נאם יהוה
ואל זה אביט אל עני ונכה רוח וחרד על דברי:
(ישעיה סו 1.2)

אנחנו זוכרים לירוא את אלוהים ולתת לו כבוד, ובכך ניתנת לנו רוח דעת והבנה ברורה.
אנחנו לא מסתכלים או מביטים, על פי מראה עינים, לא שופטים לפי ראות עיננו, אל תשפטו למען לא תשפטו.
כאשר אנו שומעים משהו, שבה מהצד השני, אנו לא ממהרים לעשות מעשה, על פי מה ששמענו.
ישוע תמיד עשה את רצון שלחו, ופעל על פי מה שאביו שבשמים קבע.
הוא שפט בצדק דלים, עשה צדק ומשפט לאלה העניים הפשוטים והעניים וענה לבקשתם.
הוכיח במישור לענות ארץ פעל לטובת אלה שבעדו ונכונים לשמוע בקולו.
היכה ארץ בשבט פיו הוכיח ושפט את המקומות שלא נכחו לשמוע והלכו בדרכם ומעלליהם.

ברוח שפתיו המית רשע אלה המדברים רעות, או פעולתם רשע, הוא משתיק ברוח פיו, השחית אותם, ולקח סמכות לכלות, לנקות את הדברים המזיקים ולנקות את העשבים הרעים.

מלכות השמים היא טהורה אין בה שום קטם או קמט, או משהו שנקשר לעולם הזה בו אנחנו נמצאים, ולכן כל מה שלא מחובר למלכות שמים, שבא יש רק אור יופי והדר, לא יכול להיות חלק ממנה. ואנחנו מחויבים לעבוד על זה יותר לעומק.

משל על החיטים והעשבים הרעים

המשיך וסיפר להם משל אחר: מלכות השמים דומה לאיש הזורע זרע טוב בשדהו. והנה שישנו האנשים בא אויב, זרע עשבים רעים בין החיטים והלך לו. כאשר צמחו הגבעולים ועשו תבואה נראו גם העשבים הרעים.

אז נגשו בעלי בעל הבית ואמרו אליו, אדוננו, הלא זרע טוב זרעת בשדך; מנין יש בו עשבים רעים?

אמר להם איש אויב עשה זאת.

שאלו העבדים, האם אתה רוצה שנלך ונלקט אותם? השיב בעל הבית, לא שמה בלקטכם את העשבים הרעים תעקרו גם אתם את החיטים. הניחו לשניהם לגדול יחד עד הקציר.

בעת הקציר אומר לקוצרים; לקטו בראשונה את העשבים הרעים ואגדו אותם לאלומות כדי לשרפם, ואת החיטים אספו לאסם שלי.

(מתי יג 24.30)

אלוהים מבטיח שבני אדם, יחזרו בהם. הוא יהרוס כל תכנית שבאה נגדו, הם יחפשו את כבודו, משום שלא ימצאו דרך מוצא, להושיע את עצמם, ויבינו שיש אלוהים בשמים, הם יהיו כאנשים ללא רועה, ויבקשו רועה להובילם. רועה רוחני שבאמת רוצה בטובתם, תהיה להם גם ההבנה, שבני אדם לא יהיו שם תמיד לעזור להם.

והם יאבדו את מבטחם, בעצמם ובבני אדם, ויבטחו לגמרי באלוהי הכבוד. הוא ישמע את קריאתם אליו, וירוך מהר לעזור לעדר האבוד, הזקוק לישועה.

כאשר נושענו, שמחה גדולה היתה בקרבנו, אני מתארת לעצמי ללא ספק, ששמחה גדולה היתה בשמים, ואיזה זכות גדולה היא להכיר את בנו. זה ממש המשל שישוע סיפר על השה העובד, איזה שמחה גדולה כאשר אנשים נושעים, והופכים להיות מאמינים.

הזהרו שלא תבוזו לאחד הקטנים האלה, הריני אומר לכם כי המלאכים שלהם בשמים רואים תמיד את פני אבי שבשמים. מה דעתכם? אם יש לאיש מאה כבשים ואבד אחד מהם, האם לא יעזב את התשעים ותשעה על ההרים וילך לחפש את האובד? וכאשר ימצא אותו, אמן אומר אני לכם, ישמח עליו יותר מאשר על התשעים ותשעה שלא אבדו. כך אין רצון מלפני אביכם שבשמים שיאבד איש מין הקטנים האלה.
(מתי יח 10.14)

גם לאחר שנושענו, אלוהים לא דוחף אותנו, הוא הולך בהתאם לאיך שאנו יודעים ומבינים ועם חכמתו. לאט לאט, הוא משנה את התפיסה שלנו, ואת הדרך באנו רואים, העדשה שלנו היתה מעורפלת, היינו בכל הכוונים, שום דבר לא היה בסדר הנכון. ואז חל בנו שינוי, יום יום והבנו שרק הוא יכול לעשות את זה בנו, והעדשה התחילה להיות יותר ויותר ברורה ונקיה, הבנו שגם אנחנו לא ככל בני האדם, אנחנו לא כמו האנשים הרגילים האלה שחיים בעולם. אנחנו בני המלכות, הבנים של אלוהים.

בתחילה הכל נראה לנו מאוד פשטני, אנחנו מיחסים את הכתובים לדבר רגיל, שכולנו הכרנו, וחושבים שאפשר להמשיך, לעשות את אותם דברים לפני שנושענו. אבל אלוהים, מעורר בנו פתאום, את האדם החדש, ובחרנו בדרך הזו, אין לנו דרך חזרה, משם אנו צריכים לשאת את הצלב וללכת אחריו, ומשם כל הברכות באות. הכתובים הוא ספר אחד הראשון הולך ומתישן, משום שבברית הראשונה היה חסרון, ולכן כתוב כך:

אלו היתה הברית הראשונה בלי חסרון, לא היה נדרש מקום לשניה.
הלא בהוכיחו אותם הוא אומר:

הנה ימים באים, נאם יהוה
וכרתי את בית ישראל ואת בית יהודה
ברית חדשה:
לא כברית אשר כרתי את אבותם
ביום החזיקי בידם להוציאם מארץ מצרים
אשר המה הפרו את בריתי
ואנכי בחלתי בהם, נאם יהוה.
כי זאת הברית אשר אכרתה
את בית ישראל אחרי הימים ההם,

נאם יהוה:
נתתי את תורתִי בקרבם
ועל ליבם אכתבנה,
והייתי להם לאלוהים
והמה יהיו לי לעם,
ולא ילמדו עוד איש את רעהו
ואיש את אחיו לאמר,
דעו את יהוה;
כי כולם ידעו אותי
למקטנם ועד גדולם.
כי אסלח לעונם,
ולחטאתם לא אזכר עוד.

והחדש הולך ומתחדש. הם מפיחים בנו חיים, וכאשר אנו מתחזקים אנו מבינים את הכתובים, כסיפור של יחסים עם אלוהים וסוגי אופיים של בני אדם. אנחנו באים להתיישבות קבועה, ומאוד יציבה פתאום, ולא מפוזרים ומתפזרים. ואז אנחנו מתחילים להבין איך אלוהים רואה איך הוא חושב, ואיך הוא אוהב לעשות שינוי בנו, דרך אהבתו, שיהיה לנו טוב. ככל שאנו מאמינים, ובוחרים להישאר, הכל משתנה פתאום, הדעות שלנו משתנות, מה שראינו בהתחלה, הולך ונעלם, ואנו מתחילים ללמוד את שפת המלכות, זה כמו ללמוד שפה חדשה, שהיא מאוד יפה, לא השפה שהיינו מורגלים אליה, שהיינו באדם הישן, שהולכת ומתמעטת, לגמרי נעלמת פתאום. ואז הכל מתהפך בצורה מדהימה וזה הכל ברור ונקי. אנו בונים יסוד ומתחזקים דרך רוחו, והשינוי שהוא עושה בנו, והולכים לרמה גבוהה יותר של יחסים עם אלוהים.

שכן אהבת המשיח דוחקת בנו, בהכירנו שאחד מת בעד הכל, לכן הכל מתו. ובעד הכל הוא מת, כדי שאלה החיים לא יחיו עוד למען עצמם, אלא למען זה אשר מת וקם בעדם. על כן מעתה אין אנו מכירים איש על פי ראות אנושית; וגם אם הכרנו את המשיח על פי ראות אנושית, הרי כעת איננו מכירים אותו באופן כזה. על כן מי שנמצא במשיח הוא בריאה חדשה. הישנות עברו; הנה נהיו חדשות. והכל מאת אלוהים שרצה אותנו אליו על ידי המשיח, ומסר לנו את שרות הריצוי.

(השניה אל הקורנתים ה 14.18)

הבוקר החלטתי חד משמעית לעשות מהפך, במרפסת הקטנה היפה והמנעימה שלנו, שם אני מוצאת שקט נפשי, שאני מתפללת, ונחה בשלוה, בבית אני כותבת על אבנים פסוקים ומציירת בעיקר, עצי עדי עד כאלה, שמתחילת צמיחתם, ועד סופם, אבן עם פסוק היתה במרפסת, זמן רב היא היתה שם מוסתרת מתחת לשולחן, ואני מגיעה לכל פינה ומוצאת אותה.

ושם כתוב פסוק. הוא מחוק כמעט, אבל, גם ברור כשמש, כאשר קראתי את הפסוק, מיד ידעתי שזה הנושא שעליו אכתוב, וכפי שאמרתי אז, יש הרבה דברים שעדיין צריכים להיאמר, יש הרבה ספרים כתובים בשמים שצריכים לרדת ארצה, ומי שיש לו את המתנה הזו, שלא יהסס, וכאשר הוא מקבל התגלות או מילה, רצוי לכתוב כי זה כל כך חשוב להעיד על טובו של המשיח. גם הנביאים נקראו לכתוב, וכן שליחי המשיח.

**וכאן אנו רואים
המשכיות שלא
נגמרת, תמיד
יש על מה
לכתוב ועל מה
להעיד, בכל
תקופה, ובכל
עונה, בזמן
שלו.**

מה שהיה נכתב, היה עובר ממקום למקום, כדי שאנשים יבינו וידעו את אלוהים, שישאיר חותם, כתוב, ויעבור מדור לדור, יש כל כך הרבה ספרים שנכתבים כל יום, ומידי יום ובעבר ומשאירים היסטוריה, מתמשכת, ואין נושא שלא נכתב עליו. זה כאילו שלכל אחד היה חלק, שהיעוד הזה היה עליו, וכתב. יש דברים שלא נכתבו על פי דבר אלוהים כאלה שממלאים את תאוות הבשר, אך יש גם תאולוגיה, על התנהלות פוליטית, על מלחמות, על ניצחונות והפסדים, כל מיני מקרים שקראו בארץ, ובעולם. ראשי ממשלות נסיכים מלכים, כל ההתנהלות הזו ככלל כדי להביא את העולם, לדעת מה קורה, לא תמיד זה מדויק אך בכל זאת יש לאנשים את הכמיהה הזו לכתוב, ולהסביר, אם בפן האישי, ומקרים שקראו להם, או מה שקרא לאחרים, אני הולכת מידי פעם לספריה המקומית, ליד הבית, ורואה את הספרים עומדים על המדף, ואלוהים מראה לי אין דבר בעולם הזה, שלא נכתב, רק שזה ההיפך הגמור ממלכות שמים, ואני בהשראת הרוח אין דבר שהחסרתי, כדי שאנשים יבינו, את כל מה שאני רוצה להגיד להם.

יש גם הרבה שנאמר בכתובים בצורה נבואית כתוב, באר, וכולי.

וכאן אנו רואים המשכיות שלא נגמרת, תמיד יש על מה לכתוב ועל מה להעיד, בכל תקופה, ובכל עונה, בזמן שלו.

אלוהים מבטיח לבני ישראל את השיבה הביתה
והוא מבקש לירמיה לכתב ספר על כך:

הדבר אשר היה אל ירמיהו מאת יהוה לאמר כתב לך את כל
הדברים אשר דברתי אליך אל ספר:
כי הנה ימים באים נאם יהוה ושבתי את שבות עמי ישראל ויהודה
אמר יהוה והשבתי אל הארץ אשר נתתי לאבותם וירשוה:
(ירמיה ל 1.3)

בספר ישעיה פרק ח אלוהים מבקש מהנביא פעמים באותו פרק
לכתוב; וכן הרוח מניעה אותו לכתוב בצורה מידית, כדי שזה יצא
לפועל, באותה תקופה ובזמן המדויק שזה צריך להיקרא.

ויאמר יהוה אלי קח לך גיליון גדול וכתב עליו בחרט אנוש למהר
שלל חש בז;
(ישעיה ח 1)

באותו פרק הוא אומר לו לכתוב, תעודה, בכתב יד.

צור תעודה חתם תורה בלמדי: וחיכיתי ליהוה המסתיר פניו פני
מבית יעקב וקיוויתי לו.
(ישעיה ח 16)

כל הכתובים בכלל הם ספר אהבה נבואי, הנכתב על ידי הנביאים, והשליחים,
ואנחנו ממשיכים את שושלת ההתגלות, בדרך שהוא מגלה דברים.
מהו יעוד, ומה הוא קשור אלינו?

הרבה, הוא קשור אלינו הוא בעצם חלק בלתי נפרד מאתנו. הוא מחובר אלינו חזק
ואף אדם לא יכול להפריד ממנו את מה שהוא בחר. בטרם נולדנו הוא יעד אותנו
לקריאה שמימית, הנקראת על פי תוכניתו.

ירשנו את המלכות, ברגע שנושענו ובחרנו ללכת אחריו, הוא מוציא לפועל את
היעוד שנקראנו אליו, במקביל ובקשר לשינוי הרוחני שאנו עוברים, ובאים בהסכמה
מלאה אתו, אם אנו נעצרים בדרך, היעוד שלנו והשרות נתקעים גם כן, זה קורא
בעיקר למאמינים שהוא אוהב באמת, והוא יודע שיש להם את היכולת, להיות הכי
טובים למען מלכותו, ולאהוב אותו, ולשרתו.

המילים של דוד בספר תהילים נתנו לי תמונה של תוכחה שהוא כאילו עבר, לפי מה שהוא כתב כנראה שהוא היה במצב של בלבול, ספקות, ובטח לא היו מעט, ושם הוא ללא ספק שומע את קול אלוהים אומר לו: הוא בא מחדש לנקודה ההיא שהוא מבין, גם אם אדוני לקח, או נתן, לו מגיע הכבוד בכל דרך, ושעל זה אי אפשר להתווכח.

לדוד מזמור ליהוה הארץ ומלואה
תבל ויושבי בה: כי הוא על ימים יסדה
ועל נהרות יכוננה: מי יעלה בהר יהוה
ומי יקום במקום קדשו: נקי כפים ובר לבב
אשר לא נשא לשוא נפשי ולא נשבע למרמה:
ישא ברכה מאת יהוה
וצדקה מאלוהי ישעו:
זה דור (דרשו) דורשיו
מבקשי פניך יעקב סלה:
(תהילים כד 1.6)

משם פתאום הכל מתבהר לו מחדש, וזה לא שהוא לא הכיר את אלוהים לפני, אבל כפי שצינתי אנחנו תמיד משתנים, לפי הנסיבות הארציות שאנו עוברים בחיים, הוא עבר לא מעט מאבקים, והם כמעט לא עזבו אותו לאורך שנות חייו. וכמונו, יש נקודות כאלה, שאנו רוצים וחפצים לשוב לאדון.

רק משום, שלא תמיד קל לנו. ובתהליך של הקושי, ואתגרים שהוא עובר, אלוהים אומר לו, אתה לא יכול לראות אותי עדין פנים אל פנים, כעת, אתה עדין בתהליך של שינוי לא משנה כמה זמן, אתה מאמין, והיעוד שהוא חשוב, להשלים את פועלו עדין בנמצא. ואצלי השערים נפתחים, לאלה שמתמקדים באמת עצמה, לא מאמינים לדברים, שקריים שיש בהם תרמית, נקיים וטהורים, בפיהם, ובדרך שהם מדברים, זכים במחשבותיהם, ובליבם.

כל לילה אני מקבלת התגלויות, זה משתנה בהתאם, לאופי שאלוהים בונה בי, והבחירות שאני אמורה לתקן, כדי לראות משהו הרבה יותר ברור ממה שראיתי בעבר, העבר הוא מצב בעיתי מאוד, זה המקום שבו לא ממש ידענו לתת כבוד לאלוהים, והחמצנו הרבה, אפילו בלי לשים לב, ואז פתאום הכל מתעורר בנו, ואנחנו שואלים, את עצמנו, למה לא למדנו הרבה לפני, ולמה לא לקחנו ברצינות, את מה שהוא דרש אותנו, לעשות. אבל העבר, עבר. והוא לא יכול להכתיב לנו, כי ההווה, חשוב כעת, ומה שהיה, היה וחלף ואנחנו מתמקדים, במה שעכשיו.

לא צריך לנבור בעבר, אבל ללמוד מהטעויות שלנו, דרכו, שלא נחזור על אותם דברים, ונסתובב במעגלים. יש לנו יעוד, תהליך שצריך לסיים אותו, והוא פה בנמצא בכל זמן ועת לעזור לנו. אלוהים לעולם לא מסתכל עלינו לפי נסיבות חיינו, או החולשות שלנו, אלא לפי היעוד שנקראנו לו.

אז חזרתי ליעוד, אם אנחנו באמת רוצים וחפצים לברכת אלוהים, זה יעוד זה חלק מימך, ואתה לא יכול לברוח ממנו, ואם תנסה לברוח הוא תמיד יבוא לבקר אותך שוב.

יעוד הוא גוון ייחודי, שאלוהים נתן לנו, להיות אור במשיח, מקום שנרדם מידי פעם, כי צלענו קצת בדרכינו, אנחנו שומעים את אלוהים מעיר בנו את הכמיהה לשנות את דרכינו, ולהיכנס ליעוד המרגש, מחדש שבו יישמנו, ואנחנו מתגעגעים לשוב אליו. מקום מלהיב מתוך מגוון אפשרויות אין סופיות שאלוהים נותן לנו, מקום המהווה מקור השראה.

כאשר אנחנו ביעוד שלנו, אנחנו מחוברים לתדר המדויק שלנו. פתאום אנחנו חשים את הסימנים שמגיעים אלינו, שזו הדרך הנכונה, ועם התמדה, אלוהים עוזר לנו להצליח, לאורך כל הדרך, באמצעות חסדו. יש לנו יותר אנרגיה התלהבות, ומוטיבציה להגשמה, חדורת מטרה ועמידה בביטחון, שהוא יסיים את מה שהבטיח.

יעוד זו מתנה מאלוהים, שמשמחת אותנו ושנחנו חולקים עם העולם. והרוח שבנו מאוד משתוקקת, להעביר את האור הזה, ולממש את השפע הרוחני הזה, דרך עשייה.

לכל אחד מאתנו יש כישרונות, מקצועות, ויצירתיות.

היעוד שלנו מחובר למה שאנחנו, ואי אפשר לעשות הפרדה.

זה פשוט זורם מתוכנו בצורה הטבעית ביותר.

אישה חוטאת מובאת לפני ישוע

וישוע הולך אל הר הזיתים.

בבוקר השכם חזר לבית המקדש וכל העם באו אליו. הוא ישב ולימד אותם אז הביאו הסופרים והפרושים אישה שנתפסה בנאוף, בשעת מעשה.

משה צונו בתורה לסקול נשים כאלה, ומה אתה אומר? זאת אמרו כדי לנסות אותו שיהיה להם במה להאשימו. אולם ישוע התכופך ובאצבעו כתב על הארץ. כשהוסיפו לשאול אותו, זקף קומתו ואמר: "מי מכם נקי מחטא, שיהא הוא ראשון להשליך עליה אבן! ושוב התכופך וכתב על הארץ. כשמעם זאת יצאו אחד אחד, החל מהזקנים. הוא נותר לבדו והאישה עודנה במקומה.

הזדקף ישוע ואמר לה: אשה, איפה הם? האם לא הרשיע אותך איש? השיבה ואמרה: "אף לא אחד אדוני" אמר לה: "גם אני אינני מרשיע אותך: לך ואל תוסיפי לחטא עוד." (יוחנן ח 1.11)

יש את האירוע של האישה שנתפסה בנאוף, ראשי הכוהנים נגשים לישוע ואומרים לו, שצריך לרגום אותה באבנים, ישוע מדבר אל ליבם ואומר להם מי שלא חטא, שירים את האבן הראשונה לזרוק עליה. בסופו של דבר הם חוזרים בהם ומניחים את האבנים, כולם מרגישים את התוכחה הפנימית שהם אנשים חוטאים, משום שישוע גם מדבר בצורה חכמה וקולחת, שיכולה לעצור את המעשה, או את דבר הרשע שהם תכננו לעשות.

לאחר מכן, לאחר האירוע הוא ניגש אליה, ואומר לה ביתי נסלחו חטאיך, אני לא מרשיע אותך, אבל אל תמשיכי לחטוא.

אני רואה תמונה הרבה יותר ברורה, שאלוהים אומר אל תמשיכו לחטוא, הוא גם מדבר על הכלל, שניאוף זה לא רק אקט מיני, לא טבעי, כפי שאלוהים קבע שיהיה בין גבר לאישה, שנשאים וכורתים ברית, זה באופן כללי כל דבר שבא נגד דעתו, זה יכול להיות עבודת אלילים, או שאנחנו מעדיפים את ההורים שלנו, יותר מאשר לאהוב אותו, כל חטא, זה בעצם ניאוף.

חטא בעצם, זה בעצם להתפשר כמו עשו שהפסיד את הבכורה, בשביל נזיד עדשים, ולא לחשוב באותו רגע, כמה אנחנו קרובים, לקבל, ואיך אנחנו גם יכולים להפסיד.

אם לדוגמא הוא מבקש אותנו לצום, זה למטרה נעלה, ומענה לתפילה, פריצת דרך או כל תחום אחר, שבו לא ידענו מענה, ודרך כך אנחנו גם רואים ברור יותר, אם אתה עושה כל דבר על דעת עצמך, ולא מתייעץ ולא שואל, ולא מתפלל מה באמת רצונו זה ניאוף. כי ישוע הוא זה אשר מוביל אותנו, לא אנחנו מובילים אותו, משום שהוא תמיד ינצח.

והיה העקב למישור

אני מתחילה ממש להתיישר לראות את מה שקורה מסביבי כאזהרה אישית, אימי הרוחנית עברה הרבה בחייה, וכל פעם מחדש אלוהים הצילה, וזה היה פגיעות פיזיות קשות, שאם היו רואים אותה היו אומרים, שהיא חיבת להיות בטיפול באחד מבתי החולים, אבל היא היתה חזקה איתנה ובאמונה, שרק אלוהים יכול, שהוא הרופא שלה והוא ירפא אותה, ואכן כך קרה, היא נרפאה לפחות חמישה פעמים, מפציעות פיזיות קשות.

לא מזמן, היא הסתובבה בחוצות ירושלים, ונתקעה בעץ, היא לא צעירה עברו עליה שנותיה, בשנות השמונים לחייה, אבל כל כך חדה, במוחה.

היא קבלה חבטה חזקה בראשה, ונפער בו חור, היא היתה עם אחד מאחיה המאמינים, באותו הזמן, כך שבפעם הראשונה, היא הובלה לבית החולים, היא היתה מלאה דם, אך ששלחו לי תמונה לראות אותה, היתה בה שלווה. חודש לפני היא היתה בביתה מתפללת, ואמרה לי שהיא ראתה את כבוד אלוהים.

בזמן הזה נזכרתי פתאום בעוד אח שהיה אתנו בקשר, ופתאום נעלם, ניסיתי ליצור קשר אתו אך הוא לא היה זמין.

פתאום בתוכי בי, התעוררה איזה אזהרה פנימית, להתיישר הרבה יותר, למשוך את החבל חזק יותר, ולהגיע למטרה אליה אני רוצה להגיע, לעבוד את אלוהים בכל ליבי.

הוא שמר אותנו כל כך הרבה שנים, תחת כנפיו, עם תוכחות כאבים ואזהרות, כדי שיהיה לנו טוב, זה לא בשבילו, זה עבורנו, המטרה שלו, היא להציל אותנו, מעצמנו. משום שישוע השלים את הכל על הצלב, הוא יכול היה לבחור אחרת אבל החליט שנשאר, משום שהוא ידע את לבנו, שבאמת חפץ והבשר שלנו חלש, אני לא באה עכשיו מתוך הצדקה עצמית, עשיתי את זה לא מעט, עכשיו הרגע ללא דחוי אני פותחת פרק חדש בחיי, ראש השנה בפתח, ואתו התחלות חדשות ובונות, ואי אפשר לדחות עוד רגע אחד.

כל גיא ינשא וכל הר וגבהה ישפלו והיה העקב למישור והרכסים לבקעה: ונגלה כבוד יהוה וראו כל בשר יחדיו כי פי יהוה דיבר.
(ישעיה 4.5)

הפסוק הזה נכנס לליבי לא מעט, כמעט יום ביומו, ולעיתים במצבים קשים, כאלה שאין בהם הגיון אני מדחיקה אותו, אבל אז קמה שוב, ולוקחת לתצומת ליבי שזו הבטחה, בפני עצמה.

בכלל כל הפרק הזה מדבר אליי לא מעט, וללא גאווה בזמן שאני שופכת את ליבי לאלוהי השמים.

פעם ראשונה שמעתי את קולו, ומזכיר לי את אברהם אבינו, שעמד באמונה, וללא ספק לדברים המקווים, והוא רואה את כל העבודה שאתה עושה, ועדין מחכה, כתבתי שיר לפני מספר שנים.

אין ספק שזה בהשראתו, ולעיתים קרובות הוא עולה על שפתיי, והפזמון אני מתחילה לחשוש לשיר אותו, לעיתים.

כי זה נותן לי תמונה וחששות, של להשאר במדבר. אך להיפך אלוהים, מנסה לשנות את התפיסה שלי, שאני אהיה במקום של אמונה מלאה בו, ולא אטיל ספקות.

ואז אני שומעת, את מה שהוא אמר לאברהם:

אחר הדברים האלה היה דבר אדוני, אל אברהם לאמר אל תירא אברהם אנכי מגן לך שכרך הרבה מאוד. (בראשית 1)

גם אם אלך בגיא צלמות
 אדע כי אתה עמדי
 גם אם אפסע במדבר
 ולא אראה מאום
 ארגיש אותך קרוב אליי
 כל יום ורגע בחיי
 אתה האור בעיני ישוע
 אתה יקר לי מכל
 בארץ יבשה נתת לי מים
 שאוכל להנות מפירות אהבתך.

אתה תמיד משמח אותי
 אתה תמיד ממלא את ליבי
 כזרמי נחל שלא נגמרים
 אתה האור בעיני ישוע
 ואת כל חיי אתן לך
 כמו שאהבת אותי אוהב אותך גם
 החסד לא נגמר שאתה לצידי
 אתה פותח דלתות השמים
 ונותן שפע של ברכה

אני מרגישה שאני מתישרת נמתחת, אני גם כבר לא מושפעת משום, דבר שבא
 נגדי, כבכל שנה אנו חוגגים עם המשפחה, את חגי תשרי אבי לא בנמצא ואני
 מתגעגעת אליו באמת, ומשוכנעת שהוא בידיים טובות.
 מה שלא ראיתי שנים, פתאום מתאזן לפחות לגביי, משום שהשינוי שהוא עושה,
 מביא אותי לנקודה שלא אהיה מושפעת מכלום, שפת המלכות ונקיון כפיים זה, מה
 שחשוב.

וגם אם במפגש המשפחתי, יש כאלה שלא מכירים אותו, ואת טובו הגדול מספר,
 ואני יכולה לשמוע משהו, שלא מהמלכות, אני לא תחת ההשפעה הזו, ואני
 מתנתקת לגמרי, החושים וההרגלים שלי השתנו ללא היכר, בלי שאפילו אשים לב.
 יש דברים שחיכיתי להם לא מעט זמן, הם היו שם הם תמיד היו שם וחיכו, אך
 רק משום שבחרתי, לעצמי חמש דקות של הנאת העולם, הייתי במסוה לראות
 בבהירות יתר את רצונו העז לברכני.

ואמרתי לעצמי לא היית עקשנית מספיק כמו יעקב, לא לשלוח את האדון עד אשר
 יברך אותי. היום אני במקום הזה, הרבה יותר מאי פעם ולא בזכותי בכלל, זה
 הכמיהה שלו לתת לילדיו את מה שהם חפצים, לפי רצונו, וזה חזק ונטוע בפנים.
 ואני מרגישה דחף פנימי להמשיך, ואני רואה שבילים יפים, מלאים בכל טוב, ואני
 חיבת לחטוף אותם, כדי ששמחתי תהיה מלאה, אלוהים שמע את כל תפילותיי, את
 כולן הוא יודע, וזה היה לא מעט פעמים, כעת אני נותנת לו אותן, זה בידי לבחור
 עבורי.

בקשו וינתן לכם. חפשו ותמצאו. דפקו ויפתח לכם כי כל המבקש מקבל, והמחפש מוצא, המתדפק יפתח לו. מי מכם האיש אשר בנו יבקש לחם והוא יתן לו אבן? או אם יבקש דג ויתן לו נחש? הן אם אתם הרעים יודעים לתת מתנות טובות לבניכם, כל שכן אביכם שבשמים יתן אך טוב למבקשים ממנו. לכן כל מה שתמצאו שיעשו לכם בני האדם, כן גם אתם עשו להם כי זאת התורה והנביאים.
(מתי ז 7.12)

ואני שואלת והוא עונה לי, אותך אני אוהב ואלה שהיו במדבר כמוך, יחזרו לחיות עם כל הברכות לצידן, ואלה שנהנו מהברכות שלי אז, ולא לקחו לתצומת ליבם את מה שדרשתי מהם לעשות יחזרו בדחיפה חזקה למדבר. אני רואה הרבה יותר, ושאיני עצובה, מנסיבות החיים, וחוסר הבנה, ושאלות מה אני עדין לא עושה בסדר, כי אני בודקת את עצמי. אלוהים מבקש ממני שאשאל ממנו להסיר את המסווה שאוכל לראות אותו, ולא את מה שסובב סביבי, כאשר בקשתי ראיתי כמה כח יש לזה, וכמה שזה עובד, את חשה שהעיניים שלך עצומות, ואז הן נפתחות, הברית החדשה, שנתה הרבה דברים, והפיחה בנו חיים, שהם אמיתיים, וקימים באמת, ומה היינו עושים בלי ישוע?

לכן בהיות לנו תקוה כזאת, יתר עז לנו ואין אנו כמשה ששם מסוה על פניו כדי שבני ישראל לא התבוננו, אל קץ הדבר המתבטל.
ברם לבותיהם כהו, כי עד היום הזה בקראם בברית הישנה נשאר אותו המסווה בלתי מסלק, שכן במשיח הוא מתבטל עד היום הזה כאשר הם קוראים את דברי משה, המסווה מנח על ליבם אך כאשר יפנה ליבם אל אדוני יוסר המסווה.
אדוני הוא הרוח ובאשר רוח אדוני שם החירות אבל אנחנו כלנו בפנים מגלים רואים במראה את כבוד אלוהים ונהפכים לאותו צלם, מכבוד לכבוד כמו מיד אדוני הרוח.
(השנייה אל הקורינתיים פרק ג 12.18)

חלומות וחזיונות הם מתנה מאלוהים, לעיתים במטרה לתיקון ולעיתים לעודד ולחזק את השארית ואת האמונה שלנו, היו לי חלומות לא מעטים, החלום האחרון היה, ממש מיוחד אז בעבר שנתנו לי חלומות כאזהרה, והיו תקופות שהייתי על סף ייאוש, כל לילה או כל כמה לילות אני חולמת שאני צריכה לשנות, ולתקן משהו בחיי האישיים, וכל אחד מאתנו אווז אליל אישי בחייו, ועכשיו שאני כל כך יודעת, הציפיות שלו, גבוהות מאוד.

בתקופה האחרונה, התחלתי לחלום חלומות יותר מעודדים, כי החלטתי לקחת שק גדול, לאסוף את כל מה שנותר מאחור, ולהשליך את הכל לים. לא יכולה יותר להתפשר בשום דבר, וכן אני גם ממליצה לכם בחום רב, ובאהבה רבה, להתנתק מהדבר הזה שנקרא עולם, אל תאהבו את העולם כי אין לו מה להציע, אנחנו רק עוברי אורך כאן. יש מקום שהוא נורא יקר, ובביתנו מעונות רבים, אך רק אלה שבאמת בוחרים להיות שם, יזכו לזכות גדולה שכזו. הוא יפתח את הדלת וישרת אתכם, ויתן לכם משפע טובו אתם גם לא תדעו עוד צער ולא כאב, הכל יהיה כל כך שונה מפה, זה בטוח.

אל תאהבו את העולם אף לא את מה שבעולם
איש אם יאהב את העולם אין בו אהבת האב:
כי כל אשר בעולם תאות בשרים, תאות העינים
וגאות הנכסים - לא מין האב הוא כי אם מין העולם. והעולם עובר עם תאוותיו,
אך העושה את רצון אלוהים עומד לעד.
(הראשונה ליוחנן פרק ב' 15)

יום אחד ישבנו אני וחברתי, ושמו לבנו להקדיש זמן לאלוהים, התפללנו על כל נושא כמעט אך בעיקר על החולשות אחת של השניה, והגענו להסכמה שנעבוד שנינו על אותן בעיות, שדורשות תיקון ושאלוהים מצפה מאתנו לשנות, והתיקון שהיינו צריכות לבנות, כדי להקריב את הכל. והיא אומרת לי אני רוצה להיות לגמרי כנה אתו, לאמר לו מה אני חושבת על הכל, לעולם לא חשבתי על כך אבל זה היה מקום השראה עבורי, ודחף להוסיף עוד דף לספר, משום שלא כל אחד כנה עם אלוהים, ואומר לו באמת מה הוא חושב, הוא טוב, הוא שומע לתפילות והוא שומע לנו, הוא לא מחריש אזנים, לפעמים אנחנו מרגישים על הסף רצוצים ומיואשים, מנסיבות החיים, אבל הוא אומר אני פה, אני מקשיב ושומע, תשפכו את הלב, תגידו לי מה אתם מרגישים או חושבים מה כואב מה פחות כואב, תחלקו איתי איך הרגשתם היום, ומחר חשוב לו מאוד לשמוע.

דוד היה כזה הוא לא הסתיר כלום, הוא היה כנה לגמרי עם אלוהים, הוא היה כל כך שקוף, גם לא היה אכפת לו מה אנשים חושבים, הוא פשוט ביטא את הלב שלו, את החולשות שלו, הכל הוא שם לפני אלוהים, ואנשים ידעו ללא ספק היו כאלה שיגידו מה הוא חושב לעצמו, אבל לדוד לא היה אכפת כלל, להיפך הוא ידע שאלוהים שומע מקשיב, והוא הפתרון לכל דבר. יום למחרת כתבתי לה הודעה תודה על הזמן הטוב שחלקנו יחד לכבודו.

זה נגע בי בהרבה נקודות השכמתי בבוקר עם כמה דברים שהיו זקוקים לתיקון, אלוהים נותן לנו חכמה יותר, ויותר מה הוא מצפה מאתנו, הוא פותח את ליבנו לאהוב אותו, יותר.

יש לא מעט דברים שאנו בוחרים להתעלם מהם ולא לשתף פעולה אתו, וכעת יש לי נקודת מפנה אישית שהודות לך, וההתגלות שאלוהים נתן לך להיות כנה אתו, זה מה שגם אני מבקשת כעת.

זה מקור השראה בשבילי לכתוב דף בספר, להסתכל על דוד, אדם לגמרי כנה עם אלוהים פתח את כל הקלפים, ואמר את מה שהוא מרגיש מה שהוא חש, הוא בא לפני אלוהים הוא רועה את הכבשים ומנגן לו, מתקרב אליו ומבטא את הרגשות שלו והכל. אנחנו צריכים להיות בסיטואציה כזו, כל הזמן משום שהוא אוהב אותנו אנחנו הילדים שלו. זה לא כמו הורים שפעם מקשיבים לילדים שלהם ופעם לו. הוא מקשיב לגמרי, מאוד חדור ומאוד רגיש לילדים שלו, בכל תחום ולא חוסך דבר מהם. לכל אחד יש את תהליך הגדילה שלו, ואנחנו לא יכולים לשפוט אנשים על פי המעשים שלהם, אנחנו לא גדלים באמונה יחד באותה רמה, אלוהים עובד אצל כל אחד בצורה שונה.

**הוא מקשיב
לגמרי, מאוד
חדור ומאוד
רגיש לילדים
שלו, בכל
תחום ולא
חוסך דבר
מהם.**

אלוהים ממש עובד, החיים שלי השתנו מקצה לקצה הבחירות שלנו, נותנות לנו תקווה להמשיך את המרוץ הערוך לפנינו, ולעיתים יש לנו תחושה של אי נוחות כזו, מין חום וצריבה שעוברים בכל גופנו ואז אנו מבינים שהוא מטהר אותנו בדרכים והוא יודע לעשות את העבודה בחיינו כל כך טוב.

אנחנו פה עדין, להעיד אודות המשיח, אני לעולם לא אהיה במקום של הכחשה לגבי מה שהאמנתי, היו פעמים שהלחץ היום יומי, גרם לי לחשוב דווקא על לצאת מהמקום שאני נמצאת בו, אך יום יום גם בימים טעונים אני שומעת את קול חתני מפציר בי להמשיך.

שהנה הוא פה קרוב, יותר מאי פעם, עד שאני יכולה לחוש את נשימות לבו, כל כך קרוב אליי.

אוצר רוחני בכלי חרס, כלי חרס נעשים על ידי אדם, הם מניחים את הידיים בשני הצדדים נותנים למכונה לעבוד, ויוצרים להם כלי, ואז מתגלה לעיניהם כלי יפה

ומיוחד, זה יכול להיות אגרטל או כד, או כל דבר נוי שאפשר לשים בבית.
זה מה שבני אדם עושים. אך לנו יש אוצר רוחני בכלי חרס.

השרות הזה הופקד בידינו כפי שגם רחמנו
לכן אין אנו מתיאשים סלקנו ידינו ממעשה
הסתר המבישים; אין אנו הולכים בדרכי
מרמה ואיננו מסלפים את דבר אלוהים
את דבר אלוהים, אלא מגלים אנו את האמת ובכך אנו ממליצים על עצמנו לפי
מצפוננו של כל אדם
לנגד עיני אלוהים. אך אם נסתרת בשורתנו, נסתרת היא לאובדים. אל העולם
עור את שכלם
של הבלתי מאמינים לבל יזרח עליהם אור הבשורה של כבוד המשיח אשר
הוא צלם האלוהים.
הרי לא עצמנו אנחנו מכריזים כעל עבדיכם
למען ישוע.
האלוהים האומר " יופע אור מחשך" הוא הגיע אור בלבנו להאיר דעת על
אודות כבוד האלוהים
אשר בפניו של המשיח.
ברם האוצר הזה נתון לנו בכלי חרס, כדי שיהיה הכח הנשגב מאת אלוהים
ולא מידינו אנו.
נלחצים אנחנו מכל עבר, אך איננו רצוצים; נבוכים אך לא נואשים; נרדפים,
אך לא נטושים; מושלכים ארצה, אך לא נשמדים. ותמיד נושאים אנו בגוף את
מות ישוע, כדי שגם חיי ישוע התגלו בגופנו; כי אנחנו החיים נמסרים תמיד
למות בעבור ישוע, כדי שגם חיי ישוע יתגלו בבשרנו בן התמותה. לפיכך בנו
פועל המות, ובכם - החיים.
אבל יש לנו את אותה רוח של אמונה, ככתוב
" האמנתי כי אדבר ", ואמנם אנחנו מאמינים ולכן גם מדברים ; ביודענו כי
הוא אשר הקים לתחיה
את האדון ישוע, יקים גם אותנו עם ישוע ויציגנו עמכם. אכן הכל למענכם, וכך
בשל החסד ששפע בגלל הרבים תרבה ההודיה לכבוד אלוהים.
(השניה אל הקורנתים 1.15)

אני מרגישה שאני חוזרת למקום שתמיד רציתי להיות בו, המקום בו ההרגלים
הישנים שתפסו מקום בחיים שלי נעלמו, נחלתי עוד ניצחון ולא בזכותי, אלא בזכות
אלוהי השמים שמלמד אותי להמשיך את המרוץ, ללכת בתמימות ליישם דברים
ולא רק להגיד, להיות מאוד רצינית ולהשתמר מעוונתי, לדבר פחות, ולהיות הכי
טובה שאני יודעת להיות. והחשיבות של להיות כנה אתו לא סר ממני, אני כל יום

באה בבקשה אליו שיראה מה עוד אני צריכה לשנות, יש לא מעט דברים במהלך החיים שבאים אלינו, שאנו מתפללים אליהם באופן מסוים, ואז אחרי זמן מה נושא אחר, צריך להיעשות או לקרוא, אני עדין במקום של להיות כנה אתו, אני בוטחת בו לחלוטין, בכל הדברים היפים שהכנתי לו, ולעדות בקופסא מקושטת, ואני מכירה אנשים עמידים, והייתי יכולה לחשוב שהם יכולים לעזור לי בדברים שכל כך קויתי להם עם השנים, ליישום ההבטחות כמו להתקדם ולדעת יותר מבחינה מוסיקלית או להוציא את ספריי לאור כך לפעמים אנו רואים בבשר, אך מיד אני חשה משב רוח עדין על גבי, שאליו אני צריכה לפנות שבו אני בוטחת, אני לגמרי יודעת שיש לו כל כך הרבה ומכל דבר להעניק לי, אני לא שמה אותו בקופסא ולעולם לא מגבילה אותו, אני פשוט מניחה הכל ונותת לזמן שהוא בוחר לעשות דברים. היום יום שבת מאי פעם אני מתנזרת מכל תאוות העולם ומקדישה לו את חיי, ואומרת בקול גדול בידך אפקיד רוחי. זה באמת מילה חזקה, ישוע היקר נצלב ואמר בקול גדול אבי בידך אפקיד רוחי, הוא התכוון לזה אלוהים מצפה מאתנו ללכת באותו הלך רוח, אם הזמן אנחנו גם כבר לא רואים קושי, משום שאנו מבדילים בין הפסד לבין רווח, ועדיף תמיד להרויח לראות את נפלאות אלוהים בקרבנו, מאשר להתאכזב עוד יום שלא עשינו את מה שמוטל עלינו. היום הקרבה שלי לאלוהים, והבחירה שלי להשאר, נותנת לי לשמוע את הפסוק משיר השירים קול דודי הנה זה בא!

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבהות: דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר כתלינו משגיח מין החלונות מציץ מין החרכים. (שיר השירים ב 8.9)

שכן ארץ ורעה אמונה

אני יוצאת בצעדי ענק, ממדבר יבש לארץ זבת חלב ודבש, ואם מילה שלילית בליבי אני יכולה לחוש את המשמעת האוהבת שאוחזת בי להמשיך את המרוץ, מרוץ שלעיתים נראה שלא נגמר, אותה שגרה כזו שלא משתנה, אך אנו מתסכלים ממש לעומק, אנחנו רואים כמה הוא עובד, בכל צעד שאנחנו, משתפים פעולה אתו.

אנו צריכים להיות אנשים מאמינים באמת, וגם אמינים וגם כנים, הזמן של ההתפשרויות, והחולשות כאלה ואחרות, שהיו אמורים להשתקם מזמן, צריכות להעלם לחלוטין, אנחנו צריכים לחיות בקודש הקדשים, זה אומר ללכת בעצמה קדימה, לא להביט אל העולם האבוד. צריכים לנעול חזק את המוסכמות, החלשות שלנו, את יצר הרע, ולהיות עם לב חם ואוהב, בכל רגע נתון.

לא קשה ליישם את זה שהוא פה בנמצא, הוא מנתב לנו דרך. האהבה שלו מטורפת, ואיך אפשר להתעלם ממנה, אנחנו תלויים לגמרי בא.

לתקופת מה אני יכולה להעיד על טובו, בכל כך הרבה מצבים בהם הייתי לכודה, וחסרת אונים והוא היה שם בשבילי להצילני.

גם התיקון שלו לא מאחר לבוא, שאנחנו לא רואים, בעברי היתה לי התחברות חזקה לבריחה, במחשבות, בהכחשה, בנוחיות שלא ממש בא לי לקחת אחריות, אבל להתנתק, ולחשוב רק על עצמי, בנקודות לא מעטות בחיי התאכזבתי, מאנשים מסוימים ונסגרתי.

אז שבאה ביקורת, חשבתי לקחת לי תיק קטן ולצאת למשא, ארוך לא יודעת איפה ילכו רגליי, רק שלא אהיה בתוך כאב דרמות, ומצבים כאלה.

ואכן יום, יום שכאב לי משהו לקחתי לי את התיק ויצאתי מהבית, וגם אם לא היה לי משהו לעשות, נעלמתי לי לכמה שעות, זה כן היה ממלא משהו בי, סוג של נחמה כזו. הייתי חוזרת עייפה, אבל בחלק מהמקרים זה לא היה מאלוהים. פתאום התחלתי לחוש כאבים ברגליי, כל פעם במקום אחר, במיוחד שיצאתי מהבית שלא כצורך.

לא הבנתי מה קורה ושאלתי את אלוהים, והרגשתי ברוחי, שהוא אומר שאני מסתובבת במעגלים, לוקחת פיקוד על ההגה, ונוסעת, בלי לשאול.

לא הבנתי מה קורה ושאלתי את אלוהים, והרגשתי ברוחי, שהוא אומר שאני מסתובבת במעגלים, לוקחת פיקוד על ההגה, ונוסעת, בלי לשאול.

ככה גם לא יכולתי לשמוע את קולו, אך הבנתי לאחר מכן, שהזמן שאני יכולה באמת לשמוע, זה קודם כל שהוא ינהל את חיי, יקבע אותם עבורי, ולא אני, אני לא יכולה ללכת בין קדש לחול, לעשות תשעים אחוז טוב, ועשר אחוז להשאיר לעצמי.

ההתנהלות העצמית שלי לא מביאה את מיטב התבואה, להיפך היא מורידה מהאיכות שלה.

וכך הבנתי, שאני חייבת להוריד הילוך, וללכת אחריו בקצב שלו, וראיתי את בני ישראל במדבר, פוסעים ארבעים שנה, ואמרתי לעצמי די לי, אין לי צורך בכך יותר, אני חייבת ללכת אחריו, אני צריכה לנוח שהוא אומר לי, ואני צריכה לעשות שהוא אומר, אבל מה שחשוב שאשמע בקולו, שלא אאבד דרך.

אלוהי הניסים והנפלאות מלא החסד, לא מוותר לבחיריו בשום אופן, ולא רק אני חושבת על כל הטוב שבו, שהציל את הרשעים ביותר, עלי אדמות.

ריחם עליהם והשיב אותם אל חיקו, בחסות כנפיו. ואני שואלת את עצמי, למה אנחנו עקשנים, מרדנים, קרי נפש, חושבים שמותר לנו הכל?

גאוותנים. ואנחנו שקבלנו, את הזכות להוושע פירוש: להיפדות, להיגאל, (להשתחרר), ולהיקרא ילדי אלוהים, שוכחים לרגע, מאיפה בנו, ולכן אנו הולכים. ומה התפקיד שנקראנו לעשות פה, וכמה חשוב שנהיה נמוכי רוחי, ולא נהיה חלק, מדעות קודמות, בתקופה שהיינו באדם הישן, ונישא עיננו השמיימה.

בו ניקח דוגמא, את בני נינוה, אלוהים שולח את יונה, לעם אכזר כל כך, שאין בו רגישות, הם חיים כפראי אדם, ואנחנו יודעים מה יונה עשה בתחילה, הוא ברח, ללא ספק חושש לחייו, אבל אלוהים החליט, והוא לא משנה את דעתו, שהוא מפקיד אותו, להתנבא שם, והוא גם לא מוותר לו. יש כל כך הרבה היבטים למקרה של יונה, וקוראים את הספר גם ביום הכיפורים, להוכיח את מעשיו הנפלאים של אלוהים, ואת רחמיו כלפי נינוה, הם היו עובדי אלילים, אבל הם עצמם חזרו בתשובה, כאשר הבינו את טובו, ורחמיו של אדוני, ולפעמים נראה שעובדי אלילים כאלה, יש להם מוכנות יותר חזקה ורצון לשוב אל אלוהי ישראל, מאשר העם היהודי שנבחר, להיות גוי גדול ועם סגולה.

מים זורמים לקראת השנה החדשה

היה על ליבי לכתוב לפחות מאה עמודים, שמשקפים את זהותו המדהימה של המשיח את אהבתו המטורפת, שלא פגה לעולם, מין סוג של השלמה, לתחילת שנה, וכנראה תהיה בליבי הפוגה לזמן מה עד שאכתוב את הספר הבא.

כעת אני מתמקדת במה שבהווה, ובהשלמה להשליך מעליי את כל הדברים השוליים, שתופסים מקום, במקומות שישוע רצה למלא בתהליך חיינו, הסכמה מלאה אתו מביאה אור וחיים, הסכמה עם העולם, מביאה מוות, עיפות יגון ועצב, ואני בוחרת את הטוב, לגמרי. אני בוחרת להיות, ולא לסגת כמה זה קשה וכמה יהיה לא פשוט בהמשך, אני בוחרת להשאר.

לקראת סוף הספר אני מציגה את השנה החדשה ביופיה, מעדיפה לשבת ולנוח לרגלי האדון.

יש פיתויים הם קימים, ולפעמים הם כל כך קרובים, ובא לך לחטוף אותם, כמו טיול ענק בעולם לדוגמא, אבל אז אלוהים שם, הוא מעורב, ואז אתה צועד צעד ענק אחורה, ונותן לו להוביל אותך. השנה החדשה הזו מבשרת טובות, החגים עם המשפחה המורחבת, זה זיכרון

קסום שלא נשכח, כבכל שנה, ואז יש יומיים של הפוגה ביתית, מנוחה מוחלטת לעשות חשבון נפש בינך לבין עצמך, ופיוס עם הסביבה שלך, והעבר שלך, לא בשכחה, מוחלטת אבל גם לא באשמה, משום שנסלחו לך חטאיך, ובנמיכות רוח, עם כל השגיונות, והחולשות לחזור בתשובה, כדי להיות מטוהרים ונקיים על ידי דברו, ולתת לו לצרוף אותך.

יש לי עוד הרבה להשלים אלוהים מכיר אותנו יותר מאשר אנחנו מכירים את עצמנו, שיש חלק בפאזל שמחייב השלמה, וכך אוכל להכנס לחלוטין לשבילי האור, ולפגוש את החתן. תפלתי היא שלעולם לא אכשל.

השק עדין

ביד שלי, אני

מכניסה את

היד, ורואה

הרבה דברים

שלא הביאו

כבוד לאלוהים,

אני מוציאה

אחד אחד,

ומשליכה

לנהר, ויש

לא מעט, אני

יכולה לומר

שאני לא גאה

בעצמי, וללא

רחמיו הייתי

בעולם אבוד

ללא מוצא.

שלא אסוג, (אתכופף, אכנע, אשבר) להיפך שאהיה תמיד חזקה יותר, ואני מעודדת גם אתכם חבריי לפעול באותה דרך.

אני עומדת מול נחל גדול, ובשני צידי הנחל יש עצים ירוקי עד, הכל יפה וטהור כזה, יפי הבריאה, הנחל מזרים את מימיו, בעדינות וברוגע.

יש לי שק גדול, ביד אני פותחת את השק, ורואה בו הרבה דברים, מעברי, הבחירות שלי, הדרך העצמאית שבה הלכתי, כל הדברים שלא הביאו תועלת ולא היה צורך בהם, הנעשו ממעשים מתים, ולא הביאו אותי לנקודות בחיים שבהם ייחלתי (פירוש: פיללתי, קויתי, האמנתי) ורציתי, ואפילו לא שמת לי לב, כי ליבי היה אחר, לגמרי צעדתי בדרך לא דרך, אך עכשיו בזכותו, עיני פקוחות, ורואות יותר, מה ציפיותי, ולא ציפיותי, ואהבתי אליו כל כך חזקה, ששום דבר לא יזיז אותי מהמקום הזה. השק עדין ביד שלי, אני מכניסה את היד, ורואה הרבה דברים שלא הביאו כבוד לאלוהים, אני מוציאה אחד אחד, ומשליכה לנהר, ויש לא מעט, אני יכולה לומר שאני לא גאה בעצמי, וללא רחמיו הייתי בעולם אבוד ללא מוצא.

הנהר לוקח את הכל, הוא זורם כלפי מטה כך שזה נורא מעודד אותי לחשוב, שכל מה שהשלכתי לשם, לא ישוב אליי יותר.

לילות שלמים הדרתי שינה מעיני מבחירות לא טובות, הוא היה שם תמיד, להפעיל משמעת במקומות בהם, הייתי מחויבת לשנות דברים,

החלק ההנחתי שבתוך בשרי ניצח, בשניות הללו שאת עושה מה שלא צריך, את אפילו לא חושבת על התוצאות, אלוהים מעורב וכל פעם זה קשה יותר, הוא מייסר משום שהוא אוהב, אך אם אנו בוחרים בצורה שונה, ואיך שלמדנו, אנו יכולים להימנע ממשמעת, משמעת אלוהים היא במטרה שהברכות שלנו, יהיו בנמצא.

חלמתי לא מעט על עשיו והבכורה, ועל מה שהוא יכול היה להרויח והפסיד, זה הרתיע אותי ממש, נתן לי תנופה קדימה סוג של התעוררות, סטירת לחי מצלצלת, אני חיבת לסים את המרוץ אני אומרת לעצמי, הגעתי לנקודת שבירה, אדון אני שמה את כל חיי בידך, אני פה וברצוני ללכת ביעד הנכון לסיים את המרוץ כמו שצריך והכי טוב שאפשר, אני מבקשת אלוהים תמגר ממני כל מחשבה שלילית, חוסר סליחה, שאהיה נקיה לגמרי, ואהיה עדות לך אבי שבשמים, מנסתרות נקני, וניקיתי מפשע רב, תשמור על נפשי, אני לעולם לא רוצה להביט אחורה, ולהיות כנציב מלח כאשת לוט, ולא משנה מה יבוא דרכי, אני נשארת לא זזה, ולא מתנדנדת, משם אני בוחרת לעצמי את הנחלה הטובה ביותר.

אדוני מנת חלקי וכוסי
אתה תומיך גורלי
חבלים נפלו לי בנעימים
אף נחלת שפרא עלי
אברך את אדוני אשר יעצני
אף לילות יסרוני כליותי
שויתי אדוני לנגדי תמיד
כי מימיני בל אמוט
לכן שמח ליבי ויגל כבודי
אף בשרי ישכון לבטח
כי לא תעזב נפשי לשאול
לא תיתן חסידך לראות שחת:
תודיעני אורח חיים
שבע שמחות את פניך
נעימות בימינך נצח:
(תהילים טז)

הפסוק הזה מדבר אליי לא מעט, במהלך חיי. ואם אתם באמת שמים דגש על טובו של אלוהים, שימו לב שלפני תוכחה, הוא תמיד מעודד אותנו בדברים הטובים, שבאים לצידם. ראשית חבלים נפלו לי בנעימים, חבלים של שלום המשיח, ונחלתו, ארץ זבת חלב ודבש, והארץ המובטחת, וכאשר התוכחה באה, אנו יודעים ומבינים שיש, משהו מדהים שבא ומתקרב, משום שלמדנו טוב יותר מה הציפיות שלו מאתנו, והוא אל שלעולם לא מוותר. דוד קרוב לאלוהים, ובטוח לצידו כל ימי חייו, וכך גם אנו מכוסים, בטוחים בו לגמרי, ואוהבים אותו כל יום יותר.

בסוף דוד מדבר בביטחון על גדולתו של אלוהים ויודע ללא ספק, שהוא יהיה לצדו כל הימים, שבע ומלא שלום בקרבו, לראות את פניו, ולשהות לימינו, לנצח נצחים, איזו הבטחה מדהימה.

ותדעו את האמת

אז בימים האלה ששתינו חלב, בנינו חומות גדולות בקרבנו, וזה גרם להרבה דברים לא טובים לחבור אלינו, היינו פגיעים, לא מוכנים להתפשר וחשבנו שאנחנו צודקים בהכל, אני מאלה לא אכחיש, איפה שאני כעת זה ממש לא בזכותי, הוא פשוט משנה אותנו מפנים בצורה קיצונית, והכי טוב שיכולה להיות, יש הבדל בין לדעת את האמת באופן כללי של היום יום, מה אסור מה מותר, דברים כאלה, שכל אדם יודע, לדוגמא שאם הוא לא ישלם את מיסיו, או לא יעבוד יהיו השלכות.

אבל יש את האמת שישוע דיבר עליה, היא הרבה יותר עמוקה והיא משורשת באדם הפנימי שלנו, לדוגמא שמשהו יבוא להגיד לנו משהו, וזה לא לרוחנו איך נגיב? האם נקבל את זה בבוז, או שנבדוק את זה, ומה אנו יכולים לשנות, ישוע נגע בכל הנקודות האפשריות, לפתוח את האמת בפני כל, ואנשים בכללי הם פגועים, וקשה להם לשמוע את האמת.

שישוע נותן לנו התגלות, אנו גם גדלים ברוח, הרבה יותר. זה פותח אותנו לדרכים חדשות, והבנה ברורה שראשית חכמה היא יראת אדוני, ודרך זה ההבנה שלנו מתפרשת מה הוא עבורנו, ואיך הוא רוצה לעבוד בנו, ודרכנו.

חכמה יש בא עצמה פנימית, זה מגלה לנו דברים המוציאה אותנו מעבדות לחירות, לא מספיק רק לשמוע ללמוד, או לקרוא ולחשוב שזה משחרר. זה עוזר מאוד משום שזה מפיח בנו חיים, אך יש אנשים שיכולים לדעת את הכתובים ממש טוב, אך ההתנהלות היום יומית שלהם היא ממעשים מתים, האמת היא זו שמשחררת אותנו, שאנחנו יודעים אותה, והיא קרובה ללבנו, שנהיה רצויים לפניו.

וכפי שצינתי זה אולי נכון בהתנהלות של האדם הישן, אך לא עבורנו המאמינים באמת במשיח, אלה באדם הישן בעצם, שקוראים לעצמם גם מאמינים, ולדוגמא מדברים בצורה שלילית, לא מביאה אותם לנקודה שהם יכולים להיות כמו אלה המאמינים באמת.

האם נקבל את
זה בבוז, או
שנבדוק את
זה, ומה אנו
יכולים לשנות,
ישוע נגע
בכל הנקודות
האפשריות,
לפתוח את
האמת בפני
כל, ואנשים
בכללי הם
פגועים, וקשה
להם לשמוע
את האמת.
שישוע נותן
לנו התגלות,
אנו גם גדלים
ברוח, הרבה
יותר.

כאשר ישוע הלך לצלב, הוא החליף את האמת בנו, ועבורנו ופתאום התחלנו להבין, בצורה ברורה יותר, מנומסת ובונה.

כאשר אנו אומרים את האמת באהבה, אנחנו לא אומרים להם מה לא בסדר איתם, אנחנו אומרים להם איך אלוהים רואה אותם במהלך השינוי, אנחנו מדברים בעדינות ובסבלנות, בדרך, ליצר גדילה, וקרבה עם אלוהים. מה שמעצים אותנו, זה בעצם כל הזמן לבוא בשאלות, לפני האדון, במיוחד מה שקשור למלכות, ואיך אנו יכולים לגדול, התשובות באות עם היעוד החדש, וכך רואים איך אנו גדלים בישוע. המטרה להגיד את האמת, זה לא להוריד אתכם, ושתרגישו רע עם עצמכם אבל להרים אתכם למעלה, להמשיך את המרוץ ולקבל את הברכות.

שלב, שלב אנחנו נהפכים לצלם אלוהים ומשתנים.

מאוד חשוב שאתה בא לאדם מסוים, שהמחשבות שלך תקינות, ונשמעות נקיות, אתה יכול לאמר לו מה שאתה חושב כרגע, וגם לשאול אותו, להתפלל ולבדוק את זה. וכך גם להיפך משהו יכול לבוא אליכם, ואומר לנו, שיש דברים שאנחנו צריכים לשנות, אין צורך להיפגע, אלא לבדוק את זה בצורה מאוד חשיבתית, ומה אנו יכולים לשנות דרך זה, ואפילו לשמוח, שאלוהים מרשה לסיטואציות כאלה לקרוא בחיינו כדי לשנות אותנו. וכך באה ההזדמנות שבא אנו מתמקדים, כל פעם מחדש, באמת עצמה. אנחנו לא יכולים להכחיש את הקימות של השליליות, אבל אנחנו משתמשים בזה במטרה לראות, מה ישוע עשה עבורנו. האמת יוצאת לאור, ופתאום אנחנו חשים את סליחת החזרה בתשובה, וזה משמח אותנו, שלמדנו עוד משהו, חדש שלא ידענו לפני.

שלב, שלב אנחנו נהפכים לצלם אלוהים ומשתנים. החולשה העיקרית שלנו היא סבלנות, ואז רסן עצמי, זה שני דברים שהכי לא פשוט לנו, להתמודד איתם, אך לזה גם יש פתרון, כי אנחנו יכולים לבקש מאלוהים, שייתן לנו סבלנות, או רסן עצמי, ובאותו זמן גם לבקש ממנו סליחה, על כל הפעמים שלא פעלנו נכונה בנקודות החלשות, ושיוציא את כל הדברים הנסתרים שלנו לאור.

לכן אם הוקמתם עם המשיח, שאפו לדברים אשר למעלה, אשר שם המשיח יושב לימין האלוהים.
בדברים אשר למעלה יהגה לבבכם, לא בדברים אשר בארץ: כי מתם וחייכם צפונים עם המשיח באלוהים. כאשר יתגלה המשיח, אשר הוא חיינו אז גם אתם תגלו עמו בהדר כבוד.
(אל הקולוסים ג 1.4)

אנחנו הופכים להיות מה שאנחנו מחזיקים ואוחזים, רק שלא נעבוד את אלוהים, עם מסווה אבל ניתן לו הכל כדי שהוא יוכל לקבל, את הכל מאתנו, בזרועות פתוחות, אני לא יכולה להקדים אותו בשום דבר, כפי שהאב קודם לכל, הבן שומע לאב לפני שהוא פועל, וכך רוח הקודש שהיא המרכז ללמדנו, דרך השראת הבן, ושומעת לו כך גם הקטורת שלנו עולה, אם הכל מסודר בקפידה, במלכות, וכך נבנה בתוכנו, יסוד יציב כעוגן שהיא האהבה השלמה, שמשמחת את השמים.

אני עדין מתקשה לשמוע את האמת לפעמים, זה כל כך עמוק מהדורות, אבל אני רוצה לעבוד על זה כמה שאפשר, כדי לעבוד אותו עבודה שבלב. אנחנו מקבלים התראה, וצריכים לחשוב מיד איך לעבוד על האמת עד שהחופש והחירות, תיגע בנו.

שחרור זה לעבוד על הנקודות החלשות, ולהקימם מחדש, לא בדרך הקצרה אבל לתת לאלוהים לסיים את מה שהתחיל בנו. אלוהים מעורב הוא תמיד רוצה לעזור לאלה שרוצים ישועה, ורוצים לעזור לעצמם. בכל פעם שמשהו מתעורר אנו עובדים על זה עד להשלמה, עם ההבנה, והתחדשות.

כאשר אנו לא עובדים על האמת, אנחנו מפתחים, אשליות ואנחנו וזה בעצם נקרא עבודה זרה, שלא מביאה ניחוח לאלוהים, זה בא בראש, זה בא באופן שכלי או מנטלי, שלא מקדמת אותנו לשום מקום. מנטליות פרוש: קשורה לשכל או לנפש ולאותם תהליכים ותפקודים, המזוהים כמשקפי אינטליגנציה, ופעולות קוגניטיביות, כמו תובנה תפיסה, תחושה וכיוצא בזה, זה גם קשור למה שסיבתו ממוקמת בנפש.

איש אל יטעה את עצמו. אם משהו מכם סבור שהוא חכם בעולם הזה, יהא נא לכסיל למען יחכם; כי חכמת העולם היא סכלות בעיני אלוהים, שהרי כתוב: "לכד חכמים בערמם." ועוד: אדוני יודע מחשבות אדם, כי המה הבל. על כן, אל יתהלל איש בבני אדם. (הראשונה אל הקורנתים ג 18.20)

ההבנה הזו לגבי האמת, חיבת להיות בשותפות עם ניסיון, לשחרר חירות, אם לא נעבוד על זה לא נגיע לזה. ההבנה של האמת זה תרגול, אמון והתמחות.

אמר לו ישוע: אני הדרך האמת והחיים. אין איש בא אל האב אלא דרכי. (יוחנן יד 6)

אבל הוא, אשר רוח האמת, כשיבוא ידריך אתכם את כל האמת, כי לא ידבר מעצמו, אלא את אשר הוא שומע ידבר ואת הבאות יודיע לכם. הוא יכבדני כי משלי ייקח ויודיע לכם. כל אשר לאבי שייך לי, על כן אמרתי כי משלי ייקח ויודיע לכם.
(יוחנן טז 13.15)

חג הסוכות מגיע ובכל שנה, אנו חולקים את החג עם המשפחה המורחבת, ומי שיכול לקחת חלק מלעזור, זה ממש טוב.

אני רואה יום ביומו שככל שהניצנים בתוכי מתחילים לגדול, לעץ גדול ובריא יותר, כך המשפחה מבקשת את הקרבה המשותפת, ישוע מביא לעולם הזה דרך האור שניתן לנו, מקום שגם אלה אשר עדיין לא מכירים אותו או יודעים אותו, מושפעים מאלה שמאמינים באמת, ומכניסים את האור במשפחה, באהבה, ענווה נמיכות רוח, והפגעה, וכך כמו שאחותי העידה שנכחה בביתי בחג, אני מרגישה בבית.

**זו הפעם
הראשונה בחג
הזה, שאני לא
ממש מזדהה או
באה בהסכמה
עם מה שנאמר,
אני גם לא יכולה
לגעת במשהו,
שאין לו חלק עם
אלוהים.**

זה נס, שפתאום אני לא משופעת משום דבר שהעולם מציע לי, ורק הוא יכול לעשות את זה, כי היו לא מעט פעמים שרוח של תרמית, משכה אותי אליה, ואני הסכמתי איתה, אבל אלוהים מבטיח, שהוא ישנה ויחדש אותנו, שאנחנו נהיה דוגמא ליושבי חושך, ואני מודה לו כל כך, כי המשפחה שלי רואה שינוי עצום משנים קודמות, ויש מסווה שיורד לאט, מהעיניים שלהם.

זו הפעם הראשונה בחג הזה, שאני לא ממש מזדהה או באה בהסכמה עם מה שנאמר, אני גם לא יכולה לגעת במשהו, שאין לו חלק עם אלוהים.

אלוהים קורא לי להתנזר בצורה קיצונית יותר, הכל פתוח בשבילי כל האפשרויות, שהעולם יכול להציע רשתות חברתיות, אבל לא אבחר באף אחד מהם, וגם אם אנסה, אני רואה שזה לא עובד, משהו ננעל בי, העולם שפעם קראתי לו, והוא האכיל את בשרי, הולך ונעלם, ואני לא נשאבת אליו חזרה. ובכל הנקודות האלה שאת מנסה לגעת באה תוכחה, ואת ברוחך שומעת ומאוד נזהרת.

התנזרות זה דבר לא פשוט, פתאום אתה מוצא את עצמך מוקף בצורה קיצונית בדברים הללו שאתה חייב למות למענם, ולחיות למענו.

אתה חושב על דרך מילוט, ואז היא נעצרת כי הוא עוצר אותך, לעשות את הדברים שלא מביאים לו כבוד, וגם אתה לא נכנס לארץ המובטחת, כפי שהוא באמת רוצה, כל דבר כזה, יכול להחזיר אותך אחורה. ואילולא העבודה שהוא עושה בנו, לא היינו מצליחים, להגיע לאיפה שאנחנו עכשיו.

ואני מודה לעיתים זה קשה, אפילו יותר מקשה בהתחלה, אבל אחר כך זה כבר הרבה יותר קל, כי יש בנו שורשים חדשים, שורשים של המשיח.

אני מלווה בתנאים לא מעטים, לגבי הנחלה. הוא בחסדו לא מוותר כל הזמן מזכיר לי, לחזור על הדברים שהוא לימד אותי לעשות לא לחזור למדבריות, ולתת למים חיים לזרום בקרבי, ואיך? מלשמוע את קולו, ולציית לדברו.

הנחלה שהובטחה לי, פה ובשמים אני לא רוצה שתברח לי יותר, האור הגדול שחיכה לי מעבר לדלת, שיהיה מולי מאחרי ובקרבי במלוא עוצמתו, ובמלוא זוהרו, כך שכולם יוכלו לראות אותו, להתפעל מיופיו, וללכת אחריו, ושמחה נצחית, תהיה זאת שתוביל אותי למשא הנצחון, במשיח ישוע אהובי.

**”אלוהים אהב
את העולם
ונתן את הבן
היחיד שכה
אהב, למען לא
יאבדו, אלה
המאמינים בו,
אבל ינחלו חיי
עולם.”**

אהבתו של ישוע לא מרפה, ההסכמה המשותפת בין האב לבנו, ורוח הקודש להביא כלה לבנו הוכרזה בשמים, ובהסכמה מלאה.

ישוע לא היה עושה, ופועל משום דרך אחרת, אלא בדרכי אביו, משום שהוא ידע שזו הדרך לשמחה ולנחלה נצחית, ובידיעה שהרבה יבואו למלכות, לקדש ולהיות חלק עם האב בשמים.

”אלוהים אהב את העולם ונתן את הבן היחיד שכה אהב, למען לא יאבדו, אלה המאמינים בו, אבל ינחלו חיי עולם.”

הכתובים הם מעברים, בין תוכחה לאהבה בין עידוד להשמעה נחרצת מה חשוב לשמוע. אלוהים קורא לנו בקול גדול, לשוב אליו. הוא לא כמונו הנוטים לוותר מהר מידי, ולחשוב על כל מיני דרכים לסגת, ההתמדה וההליכה שלנו קדימה תוכיח את היום שבו נראה אותו פנים אל פנים. אדם שנסוג הוא אדם שחי בפחד, מנסיבות החיים, אבל יש את אלה שעומדים בגבורה, בבטחון ובמטרה לפאר את שמו, בלי לדאוג מה העולם הזה חושב עליו. כדאי לסיים את מה שהתחלנו, כי אנחנו כל כך קרובים. בלי בקורות כלפי בני אדם, עם לב נקי תצעדו קדימה, בכך שכל דבר בחייכם מוקדש לאלוהים. הפה, המחשבות, מה שאנחנו שומעים או מה שאנחנו רואים, יחסים, הדרך שאנו אוכלים, מתלבשים או מדברים.

תאבון מעבר לצורך, לא נותן כבוד לאלוהים גם כן, משום שזו דרך המשביעה את התאוות, וזה ממלא אותנו, בבשר ולא בדברי אלוהים חיים.

כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי אדוני יחיה האדם. (דברים ח 3)

לחשוב טוב איך אנו מתנהלים כלכלית, שאנחנו לא קונים דברים מעבר לצורך, ומשלמים לחוק בצורה מסודרת. הקדושה שלנו צריכה להתבטא ביותר מעשים, ופחות דבורים. כאשר אתה מתקדש, זה לא אומר שאתה לא יכול לעשות דברים ולהנות מהם. יש הרבה דברים טובים, אבל לא בהכרח כל דבר טוב בשביל כל אחד מאתנו. אנחנו לא חיים תחת חוקים, אלא בחירה ואלוהים נותן לנו לבחור, יש הרבה דברים שאנחנו עושים וזה לא ישלח אותנו לגיהנום, אבל זה יגרום לתקיעה רוחנית על הארץ, ולא לחיות חיי ניצחון. זה יכול לפגוע בעדות שלך, בהשתקפות המשיח שיכולה להושיע אחרים, ולהיות כלי מועיל בידי אלוהים, ואף פעם זה לא יעבוד דרך הבשר.

**כמו שאול את
גם מבקשת
שאלוהים יסיר
את זה ממך
אבל הוא אומר
די לך חסדי.**

כמה פעמים חשתם קוץ בבשרכם, ועם זאת הייתם צריכים להמשיך, כאילו כלום התפילות שלי היו כמו פולוס, לעיתים הרגשתי כמעט כמוהו, וזה לא במטרה להתלונן או לי שאעשה בכך, אלוהים משתמש במצבים כואבים לעורר בנו כמיהה לדעת אותו, ולא להתמקד באני שלנו, וזה ולא תמיד פשוט את צועקת לשמים, לא מעט. את יודעת שהוא שומע, אבל לא תמיד מבינה מה הוא עושה.

דבר אחד את יודעת הוא עושה את הטוב ביותר. כמו שאול את גם מבקשת שאלוהים יסיר את זה ממך אבל הוא אומר די לך חסדי.

בזכותו אני נמנעת מכל מה שהעולם יכול להציע לי, זה לא מועיל בכלל, וצועדת באמונה לא על פי ראות עינים, אני מוצאת את עצמי עקשנית יותר, בתפילות כמו האלמנה הענייה שלא הפסיקה לדפוק על הדלת עד שקיבלה את מבוקשה. פעם הייתי אדישה כזו, אומרת לעצמי מה שיהיה יהיה, העינים שלך נפקחות, פתאום והאזנים שלך קשובות. הוא אב אוהב מאוד חשוב לו להקשיב ולשמוע לילדיו.

חסדו משנה בנו את כל מה שאנחנו עושים לא נכון, הוא משנה את היכולת שלנו לא לחשוב כחוטאים, ולחשוב כקדושים, לא לחשוב שדברים באים מאיתנו יש לנו

נטייה, לפעמים לבטא את עצמנו ולהגיד לכולם כמה אנחנו טובים, אבל זה מוריד אותנו, ולא מרומם, לכן צריך לחשוב לפני שאומרים משהו, משום שזו גאווה. אלוהים השתמש בשאול בצורה, מעשית מושלמת, והוא עצמו מתוודה, שהיו זמנים שהוא ראה את עצמו, גם במקום הזה איפה שאנחנו נמצאים מידי פעם, איפה שהגאווה פתאום מרימה את ראשה. שאול מבטא את מה שבליבו ואת כאבו.

אני נאלץ להתגאות; אמנם אין בזה מועיל, אך אפנה לחזיונות והתגלויות אשר מאת האדון. אני מכיר איש במשיח, אשר לפני ארבע עשרה שנים נלקח אל הרקיע השלישי, אינני יודע אם בגופו או מחוץ לגופו, האלוהים יודע. אני מכיר איש כזה אינני יודע אם בגופו או מחוץ לגופו, האלוהים יודע אשר נלקח אל גן עדן ושמע מילים שאין לבטאן, שאסור לאדם למללן. באיש כזה אתגאה, אך בי עצמי לא אתגאה זולתי בחלשותי. גם אם ארצה להתגאות לא אהיה בחזקת כסיל, שכן אדבר אמת. אבל נמנע אני, פן יחשבוני ליותר ממה שרואים בי או שומעים ממני. וכדי שלא אתנשא בגלל ההתגלויות הנעלות, ניתן לי קוץ בבשרי - מלאכו של השטן להכותני כדי שלא אתנשא. על זאת התחננתי שלש פעמים אל האדון להסירו ממני. אך הוא אמר לי: די לך חסדי, כי בחלשה תשלם גבורתי. על כן בשמחה רבה אתגאה בחולשותי, כדי שתשרה עליי גבורת המשיח. משום כך מרצה אני בחולשות, במצוקות מחסור, ברדיפות ובצרות הבאות כעליי למען המשיח; כי כאשר אני חלש דווקא אז חזק אני. (השניה אל הקורנתים יב 1.10)

בכל תקופה יש משהו חדש, אבל התהליך הוא יום יום, רגע, רגע יש נושאים שעולים הדורשים תיקון, יותר להתרחק מהאדם הישן, זה כמו להמצא במקום זר, יחד עם עוברי אורך חוטאים, ההולכים בחושך מוחלט ולזרוק עליהם אור, ועוד מילה טובה. ונכון היינו שם בעבר, אבל כעת אנו בריאה חדשה. הוא עובד אתנו על החולשות שלנו בצורה עמוקה, ומוכיחה מה יש לנו עוד לשנות ועל מה להתפלל.

כדי שנעבוד על זה יותר, ולהעביר הלאה, אבל תמיד בידיעה שזה קודם כל אנחנו. יש לא מעט התגלויות עד המקום הבטוח שנגיע אליו והן נחשפות זה אחר זה.

אנחנו רואים תמונה גדולה של ניסיון חיים, של עקשנות וסירוב, של חשש וספקות, ומה התגלה בנו, בעיקר האנוכיות שבתוכנו. והדרך שבה בחרנו לעשות דברים. וכעת אנחנו לא מסוגלים, זה לא ביכולתנו יותר וגם אנחנו לא מסוגלים משום שהכל בידינו, אנחנו משופשפים מניסיון חיים אתו, ומה שאנחנו למדים, ממנו, לא שזה לא חשוב, שנלמד משהו, שעוזר, ומועיל, בכדי להעשיר אחרים, אך ניסיון ובגרות רוחנית, ולמידה רוחנית זה הדבר החשוב ביותר.

העבר כבר לא בנמצא, אבל הוא כן יכול במעט להזכיר לנו את טובו של אלוהים, בהווה ובעתיד, אבל הוא לא יכול להכתיב לנו, את מה שעכשיו, משום שזה אחרינו, משום שבחרנו לגמרי ללכת אחריו, ולקבל את ברכתיו.

**אנו יודעים
כל כך ברור
שהכתובים
אומרים, לנו
לאהוב זה
את זה. שני
הדברים הכי
חשובים והכי
מרכזיים,
שמשלימים
את הכל.**

זה כואב לראות תמונות מהעבר, זה זיכרון לא טוב. אפילו מכאיב, אבל משם אנחנו יכולים רק ללמוד ולהשתפר יותר ולבחור לעשות את הכי טוב שאפשר. זה לא שאנחנו יושבים כל היום וחושבים מה עשינו, זה לא זה. זה מטהר אותנו, בתהליך החזרה בתשובה, לראות איך אלוהים משיב הכל כבראשונה, למקומות שבו בקשנו, והעלנו קטורת לפניו. אנו יודעים כל כך ברור שהכתובים אומרים, לנו לאהוב זה את זה. שני הדברים הכי חשובים והכי מרכזיים, שמשלימים את הכל. משם יש בנו את טוהר המידות, לשמור על שלום עם כל אדם, בענוה ונמיכות רוח, בדרך זו אלוהים עובד.

האנוכיות שלנו הרחיקה אותנו לא מעט מהמצוות האלה, ישוע לא אמר לנו אתה לא חייב לאהוב, הוא ציווה אותנו לאהוב, ואם אנחנו אוהבים את אלוהים ברור שאנו צריכים לאהוב אחרים כמונו, וכן את אויבנו, ושזה לא יהיה באמירה, או במילה כתובה אבל במעשים.

מה זאת אהבה?

זו הקרבה, זו מצווה זה הדבר המרכזי, בחיינו שאנו צריכים להתמקד בו, אם לא אנחנו חוזרים לסורנו, ולאדם הישן שלנו, וכמובן שעל כל פיסה של חולשה אנחנו צריכים לעבוד, ולרצות את זה בכל הכח, ואם אנחנו רוצים משהו, אנחנו צריכים להלחם עבורו. קבלנו את המצוות עוד בהר סיני לאהוב את אדוני בכל נפשנו ומאודנו, וכן לאהוב את רענו כמונו. זה משהו שאנו צריכים לעשות ללא תנאים, וזה מביא לנו שמחה שלום ושלווה, ברוח הקודש.

שלא נמצא את עצמנו סביבנו, וניתן לאחרים נקשיב להם, נשמע להם, ויהיה אכפת לנו מהם. לפעמים קשה לאהוב כאשר אנשים פוגעים בך, אבל עם הזמן זה קל יותר, כי אתה יודע שהנוכחות שלו בנמצא תמיד, אתה הופך להיות חסין לפגיעות, משום שדרך

כך האדם שעומד מולך, חושב לעצמו מה הוא עשה לא בסדר, ולהיפך. תביטו על המשיח כמה כאב הוא נשא, עבורנו ואהבתו לא השתנתה, הוא בחר את יהודה איש קריות, להיות לו לתלמיד, למרות שידע מראש שיסגיר אותו, לפעמים זה קשה לחשוב על זה.

אבל ישוע היה צריך לעבור בגידה, כדי להתנסות בחולשות כמונו. מה אם נצא מכל המצב הנוכחי הזה שבו אנחנו חיים, בנוחיות ונהיה שותפים למשא הזה אתו? לפעמים אנחנו לא נלחמים מספיק, וזה נקודות קטנות, שהורסות הרבה דברים טובים, בחיינו. כמה אנו מוכנים להלחם למען האהבה הזו? התשובה להלחם את המלחמה הטובה, בכל הכח, שזה דורש משמעת עצמית. אני מאמינה בכל ליבי שנראה נפלאות ונראה שינוי עצום בחיינו האישיים. ניפרד מהחוק, ונדע דבר אחד ויחיד, הוא הרפואה לכל מה שאנו חווים, ואין דבר שהוא לא יכול לגעת בו. האהבה שלו, היא גם הציפיה שלו, לראות אותנו, ממוקדים בדבר האמיתי שצפון בו ולקבל דברים טובים ממנו.

המאבק הטוב

אבל אתה, איש האלוהים, ברח לך מאלה. רדף צדק, חסידות, אמונה, אהבה, סבלנות וענוה. האבק המאבק הטוב למען האמונה.

אחז בחיי עולם אשר נקראת עליהם את ההודאה היפה במעמד עדים רבים.

לנגד עיני אלוהים המחיה את הכל ולנגד עיני ישוע המשיח.
(הראשונה אל טימותיאוס ו' 11.13)

אמר להם לעשות את הטוב, להעשיר במעשים טובים להיות נכונים לתת, להיות נדיבים, לאצר לעצמם אוצר טוב לעתיד, כדי ששיגו את החיים האמיתיים. (הראשונה אל טימותיאוס ו' 18.19)

אני חוזרת למקום שבו ישוע מצוה אותנו לאהוב, זה לא תמיד קל, אבל עם הזמן התמונה מתבהרת לנו, אנחנו מתחזקים במצוותיו, אנחנו אוהבים אותו כל יום יותר. משום שהוא אהב אותנו תחילה, אבל לא רק זה, הוא לעולם לא עוזב אותנו. וכך גם ישוע אמר לתלמידיו, לפני צליבתו, שאביו אינו עוזב אותנו, הוא תמיד אתנו. החסד שלו, מוביל אותנו, עמוק יותר ויותר, למים זורמים נקיים וטהורים. אנחנו כבר לא ילדים, אנחנו שנים רבות חשבנו כילדים, נהגנו כילדים, אפילו מרד זה אופי ילדותי, שלא מוכן לקחת גערה או תיקון, ושלווקח כל דבר ללב. בעבר חשבנו

כילדים, כעת נמוגו דברי ומעשי הילדות, הם רחוקים כמזרח ממערב, הבגרות כעת
בנמצא, נאחזת לא עוזבת החלטית, ולא מוכנה לסגת.

יש לנו עליות וירידות אבל שאנו נותנים את הכל אנחנו חשים את הריפוי העמוק
הזה, שבא אלינו, אנחנו נמצאים בסביבה חוטאת, ממעטים לצאת כשאינ צורך,
ומבקשים את פני האדון בכל עת וזמן.
פעם התהלכנו לפי מאווי בשרנו, וכעת חפצים אנו לעשות את רצונו, אנחנו נבנים
עם הרגלים חדשים בריאים ויציבים, נקנינו בדמו, ולא רק חלק אלא הכל, אין
דבר בנו שלא שייך לו. וברגע שאנו מבינים את זה, אנו מתנקים במים
טהורים, גם בדרך החיצונית, בדרך שאנו אוכלים או שותים.
ופחות מבקשים להלך בבשרנו, שהרס את יכולת ההתנהלות שלנו, לזמן
רב.

ואם קוראים אתם אל האב, השופט בלי משוא פנים לפי מעשי
איש ואיש, אזי התהלכו ביראה בימי מגורכם עלי אדמות: כי הרי
יודעים אתם כי לא בדבר נשחת, לא בכסף ולא בזהב, נפדיתם
מדרכיכם התפלה שנחלתם מאבותיכם, כי אם בדם יקר של שה תמים שאין
בו מום, בדמו של המשיח אשר נודע מקדם, לפני היוסד תבל, ונגלה באחרית
הימים למענכם, אתם אשר הודות לו מאמינים באלוהים שהקימו מן המתים
ונתן לו כבוד למען תהיה אמונתכם ותקותכם באלוהים.
(אגרת כיפא הראשונה א 17.21)

להחיש אותו

אני מתעוררת בבקרים הרבה יותר שלווה, אני גם לא יכולה לחכות לפתוח את
הכתובים ולהגות בהם, זה עושה אותי מאושרת שזה חלק ממני, ושאני מנותקת
כמעט לחלוטין מהאדם הישן, אני מחוברת, אני מתקשרת ליעוד נצחי, שאף אחד
לא יכול להזיז אותי ממנו.
אני כל פעם עולה עוד כמה מדרגות, לשיעור קומתו, וזה הוא שפועל בי, להיות יותר
שקטה ונמוכת רוח.
זה מה שאני מבקשת כל הזמן, לא מחפשת פרסום, שואלת מתי אבוא ואראה את
פניו.

המדרגות הללו שאני יורדת בהם, מסמלים תמונה שלמה של דמותו, כאשר היה
מוכן ללכת עד הסוף, ולהקריב את הכל עבורנו.
אני גם עולה במדרגות, משום שהוא מבטיח שאלה המשפילים את עצמם עד תם
ירוממו.

זה המקום שבו אני יכולה לפאר את שמו, רחוק יותר מאי פעם, ולהספיק לתת את כל מה שביכולתי בלי לבזבז זמן, להיות עדות ליופיו. ואני שוב אומרת, אני פה תשלח אותי. אבל הכי שאחיה בקדושה, ולהחיש אותו.

אך אל יעלם מכם הדבר הזה, אהובי: יום אחד כאלף שנים בעיני אדני, ואלף שנים כיום אחד. אין אדוני מאחר בדבר אשר הבטיח, כמו שיש החושבים זאת לאיחור, אלא שהוא מאריך את אפו לנו : אין הוא רוצה שיאבד איש, אלא שהכל יבואו לידי תשובה. יום אדוני כגב יבוא. אז השמים בשאון יחלפו והיסודות יבערו ויתפרקו, והמעשים אשר עליה. וכיון שכל אלה יתפרקו, כמה עליכם לחיות בקדשה ובחסידות, לחכות לבא יום האלוהים ולהחיש (זרז, האיץ, דרבן, הריץ) אותו. (השניה אל כיפא ג 8.12)

היו לי לא מעט חלומות, של חוסר סדר בחיי, ואני שופכת את הכל הדף זה נקרא כנות אמיתית, שמוציאה לאור דברים, ולא מסתירה שום דבר מהאמת נתנו לי מתנות מוסיקליות, אבל כל התהליך של להגיע למקום הנכון, בא עם הרבה תוכחות, לעיתים זה הביא אותי לחוסר הבנה, ואז הבנתי, זה בשבילי שאוכל להיות מצוינת בכל דבר שאני עושה. לעיתים שאלתי אותו למה אתה משתמש בדרך כל כך נוקשה, קשה לי להבין, הוא גם מתקן אותנו בדרכים עדינות, זה שילוב של שני הדברים, שלא נרגיש נשפטים, אבל שנוכל לחשוב מה אנו יכולים לשנות. זה היה ממש בסוף הדרך, בו התחלתי להבין יותר ברור, ופתאום אני רואה שינוי עצום בי.

אלוהים לוקח את כל הרוע והשליליות מאתנו, והדרכים העצמאיות שבהם הלכנו, הספקות, והמחשבות האלה, שאנו צריכים להתמודד עם דברים לבד, אנחנו לא חושבים שהוא אתנו תמיד, אבל הוא הפתרון היחיד, ואנו צריכים להסיר כל דאגה, דאגה היא גם ידידות עם העולם הזמני הזה, וכן רשתות חברתיות דברים שלא מזינים ולא מאכילים אותנו אוכל רוחני, יש הרבה דברים שאנו צריכים לעבוד עליהם, אנחנו חושבים שהגענו, אבל התהליך עוד ארוך, והוא כרוך בקריאה למסע ללא ויתורים, אני מחכה לראות יום לראות משהו טהור ונקי, להתמקד במלכות ולחזור הביתה, ללא פשרות.

אני מבינה שהאחוזים המעטים האלה, שאוותר עליהם אחת ותמיד, יתנו לי פתח ענק לתכונה המוסיקלית שבי, שכבר החלה מזמן, עם הרבה שירים שהולחנו ונכתבו, אבל נעצרו לתקופת מה בהמשך הדרך, כדי שאוכל לעבוד על האדם הפנימי שבי, ולתת לו ובשבילו, את הכל.

אלוהים תמיד פה במטרה להתחדשות, הוא נלחם עבורנו, ועובר היעוד שנקראנו לו.

זה כבר לא קשה להכנע, ולא צריך להלחם יותר, אחרי כל הכלים, שקבלנו, עם כל הסבלנות שלו כלפינו, כאשר נכשלנו פעם אחרי פעם, זה זמן ישועה, סופית שלא חוזרת על התפלים שפעלנו דרכם, בעוד היינו חוטאים, יש עוד הרבה דברים שאני ממתינה להם באורך רוח, ובאמונה. אני יודעת שהם יבואו אלינו כגשם.

למרבה המשרה ולשלום אין קץ על כסא דוד ועל ממלכתו להכין אותה ולסעדה במשפט ובצדקה קנאת אדוני תעשה זאת.
(ישעיה ט 6)

אלוהים מחזיר אותי למקום שבו נפגשנו, זאת היתה אהבה ממבט ראשון, למרות שהיו לי אין ספור שאלות, בחרתי להאמין, ידעתי גם לפני שהכרתי את ישוע שאלוהים קים, הייתי מדברת אותו הרבה, עוד לפני, האהבה הזו בתחילת הדרך, זו גם אהבה סופית, שאף נהר או אדם, או כל מצב קשה או מאתגר שעומד בדרכי לא יוכל להרוס, זה כמו עץ שתול על מים, שלא יכול לנוע או לזוז, זו אהבה שלעולם לא מוותרת.

מכאן גם הבחירה הזו עוררה בי רצון עז, לפתוח את ספר בראשית במקום שבו אלוהים ראה לאחר הבריאה כי טוב.

הישוע שלנו מוכיחה את התמונה המלאה שאנחנו חוזרים חזרה, הביתה למקום שבו אדם וחווה קבלו את הזכות, להיות במקום הכי טוב שאפשר לתאר, מקום של געגוע, וכמיהה לראות אותו פנים אל פנים, אנחנו נשוב אליו, כעת אנו עדין פה עליי אדמות מסיימים את המרוץ שהתחלנו, והוא תמיד אתנו כל הימים.

עברתי את כל התחנות בהם יכולתי לשמוע מסר טוב ומוסיקה טובה, ניכר כי למדתי הרבה אודות הכתובים ואכלתי אוכל רוחני, בריא אבל כל הזמן אני רוצה יותר עומק, יותר לדעת, באמת הגעתי לתובנות עצומות דרך אנשים שדברו אודותיו, ואם פעם זה כאילו עבר על מי מנוחות, והיה קשה לי לשמוע, משום שלא הייתי מעוניינת לדעת במה אני טועה, היום אני מחפשת, להיות מתוקנת בכל פינה אפשרית, ללמוד לקבל תוכחה שהיא קשה, לעיתים ולהתחזק ממש באמונה. אלוהים מייסר אותנו למען נהיה חלק אתו, וגם אנחנו לפעמים צריכים להוכיח אחרים, בכדי שהם ילכו כבנים אהובים, ולא רק יאמרו שהם מאמינים, ולא יעשו את חובתם, לזה אשר נתן את נפשו עבורם.

בדיוק עלתה בליבי המחשבה על אסתר המלכה, היא היתה תחת מתקפה רוחנית לא פשוטה, היא היתה בת דודתו של מרדכי שגידל אותה היות והוריה לא היו בחיים לימד אותה את חשיבות אהבתו של אלוהים לעמו, היא היתה ילדה שלא ידעה ממש, איך להלך כמונו, אנחנו שותים חלב ולאחר מכן אנו גדלים באמונה, והמאכל המוצק בקרבנו.

הפסוק שממש שמת עלי דגש, הוא האם אנו נהיה מוכנים למות עבורו, אפילו שזה יהיה פיזית בידיעה שיש לנו נצחיות שמימית אתו זה פסוק כל כך חזק כל כך מלא משמעות, אבל לא הרבה מוכנים לקחת זאת עמוק בליבם, משם שיש התנגדות בין הבשר לרוח, הדרך הקלה ביותר להגיע לנקודה הזו בחיים, זה לתת לו את הכל, גם אם אנו לא מבינים מה הוא עושה, בלי חשש או פחד מבני אדם, גם החשש הזה שלא נהלך באדון, וכמו ושתי שהתנגדה לבוא לארמון המלך, זה תמונה דומה לנו, ועוד הרבה דוגמאות בכתובים, איך לא להתעלם מקולו.

אני חוזרת לאסתר, מרדכי יודע את מזימת המן ואת תוכניותיו להשמיד את כל העם היהודי, ומרגיש שהמשימה של אסתר מאוד חשובה, כדי לבטל את רוע הגזירה. כאשר מרדכי שומע על כך הוא לובש שק ועפר וצם וזועק לאלוהים, ואסתר לא מבינה מה בליבו והיא באה אליו, ומנסה להחליף את בגדיו, ולהוריד את השק שמעליו.

מרדכי שולח את אחד האנשים להגיד לאסתר, לדבר עם אחשוורוש, לבטל את החלטת המן.

ויאמר מרדכי להשיב את אסתר אל תדמי בנפשך להימלט בית המלך מכל היהודים: כי אם החרש תחרישי בעת הזאת רוח והצלה יעמד ליהודים ממקום אחר. (כלומר לא דרכך) ואת ובית אביך תאבדו ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות:
(אסתר ד 13.14)

היא מתחילה להבין מה קורה, וזה מדהים איך כבוד אלוהים מתגלה בכל האירוע הדרמתי הזה, לא מעט מאירועי הכתובים מוכיחים אומץ וגבורה, אבל הכי הרבה החשיבות של לתת את הכל למען האחר, אסתר יודעת שבני עמה זקוקים לה. היא מלכה, וחלק מבני העם הזה, שאלוהים כל כך אוהב, והיא עושה מעשה, אמיץ היא לא חוששת לחייה, יותר חשוב לה, שהעם שאלוהים בחר לנחלה לו, יהיה מוגן, יחיה בהשקט ותינתן לו הזכות לחיות.

ותאמר אסתר להשיב אל מרדכי: לך כנוס את כל היהודים
הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים וגם
אני ונערותי אצום כן ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת וכאשר
אבדתי אבדתי ויעבר מרדכי ויעש את כל אשר צוותה עליו אסתר.
(אסתר ד 15.17)

כולנו יודעים את סוף הסיפור העם היהודי ניצל ונס גדול קרה, אלוהים נשאר נאמן
לעמו, ושמר את הברית איתם לאורך שנים רבות, ואחרי מאבקים לא פשוטים
בחייהם בגולה, הוא פותח להם דרך גדולה להכנס לארץ המובטחת ומבטיח להם
כי כל כך נאמן הוא להשיב להם כפליים, מכל חטאותיהם, עד היום
כולם נלחמים בעם שאלוהים בחר לנחלה לו, זה משום שלמרות כל
המאבקים, הם משורשים בתקוה, והאור של ההבטחה, קימים בקרבם.

סוף דבר אחי כל אשר אמת כל מה שנכבד כל דבר ישר כל אשר
שמעו טוב כל מעשה נעלה, וכל דבר הראוי לשבח באלה יהגה
לבבכם.
הדברים אשר שמעתם וקבלתם, ואשר בי
אותם עשו ואלוהי השלום יהיה עמכם (אל הפיליפים ד 8.9)

אני כמעט בסיום ספרי, ויש עוד כמה נקודות לכתוב. כולי תקוה שזו תהיה עדות
ואור לעולם, ולמאמנים באשר הם לראות את טובו, ואהבתו שלא ניתנת לשינוי,
בדיוק הגיתי היום בספר בראשית וחשבתי אברהם היה אדם מאמין, הוא מקור
השראה עבור רבים. תחשבו לרגע הוא קיבל את ההבטחה להיות אב להמון גויים,
ועד העת הזאת לא מפסיקים לדבר על אמונתו המעוררת השראה.

אבל גם שיקר פעמיים ששרה היא אחותו, ואלוהים הגן עליו, לא הבנתי בהתחלה,
וגם מתוך יראת אדוני גם לא העזתי להגיד משהו שלילי נזהרתי במילים שלי
ובמחשבות שלי, אלוהים מגן על הבחירים שלו, הוא לא מצדיק את החטא שלהם
ויש דוגמאות בכתובים של חטא אלוהים לא מנסה אף אדם בחטא להיפך, הוא
אלוהי התוכחה והתיקון, אבל גם אל הרחמים והחמלה, במיוחד לאלה השבים אליו
בחזרה תשובה אמיתית, וברצון לשרתו לכל אורך חייהם, בתוך זה אני יושבת לי
בסלון ביתי, בבוקר ומתפללת אני לא תמיד מצליחה להכנס לנוכחות אלוהים מיד,
משום שבליילה שלפני, יש כל כך הרבה דברים, שנוצרים במהלך הלילה, אבל חייב
עבודה להגיע למקום הזה שאת מוצאת, או מוצא את עצמך במקום השליו הזה
שהוא נמצא בו.

לפעמים קורה לי, שאני לא מרגישה אותו, אני הולכת לאיזה רשת חברתית, אבל פתאום הוא מעורר את תצומת ליבי, לרגע חשבתי שהוא נעלם לי, אבל הוא תמיד בנמצא.

ואני מקבלת פסוק: זה מעורר בי שלווה מחודשת

נפשנו חיכתה לאדוני.
עזרנו ומגננו הוא:
כי בו ישמח לבנו
כי בשם קדשו בטחנו:
יהי חסדך אדוני עלינו
כאשר יחלנו לך:
(תהילים לג 20.22)

אם קבלתי את המתנה של לכתוב ספרים, היצירות שביקרבי מוכיחה זו, שזה בא דרך טבעו של האוהב אותי, וככל שאני כותבת יותר אני גם משתפרת יותר, כי אני יודעת הרבה יותר מה הוא דורש ממני, אנשים גדלים להם, באופן רוחני פנימי, בהתאם לזמן שהם נושעו, ויש כאלה שיבינו פחות, מהאמת עד למקום שבו הם ילמדו, כמו אדם שחוזה הרבה בצורה ניסיונית של חייו.

אני מבינה הרבה יותר מניסיון ולא אתגאה, משום שזה שנתן לי חיים, לימד אותי איך להתנהל ולשמור על אורך חיים נכון. השראות רבות מתעוררות בי יותר מאי פעם, עם הזמן אנחנו מעדיפים לבחור נכון, להתבונן בתוך הבית הפנימי שלנו, ולראות מה אפשר לתקן.

בכך אפילו שאנחנו יושבים אפילו בנחת, ושומעים את הקול העדין של רוח הקודש, מדברת אל לבנו.

התבוננות יש לזה משמעות, יש בזה עומק, ואם אתה קשוב מספיק זה מביא אותך למקום של לעשות את רצון אלוהים בחפץ רב.

אשרי יושבי ביתו לעולם יהללו אותו.

אני מגיעה לנקודה, שבא אני עומדת על כך שלא אשלח אותו, עד אשר יברכני וזה אומר לבחור נכון

להסיר את רגלי מהעולם ולהיות לגמרי אתו.

הכריכה של מייצגת את מה שהוא עשה בשבילי

השמלה הלבנה מושכת את הכלה לאהבה האמיתית, למקום הטבעי שלה איפה שהיא תמיד היתה צריכה להיות, בתחילה עם צעדים קטנים במדבר, ומחשבה

**התבוננות יש
לזה משמעות,
יש בזה עומק,
ואם אתה
קשוב מספיק
זה מביא אותך
למקום של
לעשות את
רצון אלוהים
בחפץ רב.**

רוחנית היא פוסעת, ורואה שיח ועוד עץ, וזה הולך וגדל וככל שאני צועדת, בסבלנות ובחסדו, המדבר הופך לגן צבעוני ויפה. עצים מורמים לשמים וכל עץ יש לו משמעות חיה ונושמת, אלה הפירות, שזרענו למענו עם השנים. הכלה חיה, במקום נקי וצח עם דשא וציפורים מציצות על העצים זה המקום שבו אנו פוגשים את החתן שהייתי מאורסת לו מאז ומתמיד. הוא מגיש לי שושנים ואנחנו יושבים יחד, הוא מראה לי את לי את כל היפי וההדר והנצחיות השמיימית שבה תמיד ארצה להשאר.

אהבת אדוני לעמו

לכן הנה אנוכי מפתיה והלכתיה למדבר
ודברתי על ליבה ונתתי לה את כרמיה
משם ואת עמך עכר לפתח תקוה, וענתה
שמה כנעוריה וכיום עלתה מארץ מצרים
והיה ביום ההוא נאם אדוני תקראי אישי, ולא תקראי לי עוד בעלי.
(ספר הושע פרק ב' 16.18)

דיקלה
אשרת ניקולס

אחריך אלך

ויהי דבר אדוני
לאמר:
הלך וקראת
באזני ירושלים
לאמר כה אמר
אדוני
זכרתי לך חסד
נעורייך אהבת
כלולותיך
לכתך אחרי
במדבר בארץ לא
זרועה:
(ירמיה ב 2.1)

